

LYŠKÁNORA 81

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Trindindol * Za Bořimsko! * O Jakoubkovi * Starostenské novinky *
* Příběh človička *

Motta tohoto čísla

„...Mám bastarda...“

Pan Chroust

„...Zemikosa má bastarda taky...“

Zoltar Zemikosa

„...Co se stalo, stalo se. O dítě je postaráno...“

Zoltar Zemikosa

„...Všichni jsme lidi. Lidi jsou přerostlí hobiti...“

Milo Pelíšek

Trindindol

Dwany Růžicka

Trindindol,
země slavičí
na jezera břehu
vlny se vlní
lesy šumí
ukazují něhu
všude jehličí
kol a kol.

Hranice,
drudi ji stráží
trpaslík hoří
hobit se směje
bez naděje
otroci se moří
elfové leží
co více?

Za Bořimsko!

Kutouš Králík, Otakáro Vesta

Kapitola 1 - Svatba

„...a já ti teda přeju Adone, aby na tebe vobčas Smrken spočinul vlídným pohledem, ale bohové at' tě chráněj kdybys někdy pytláčil. Hm, a tady máš vode mě dárek“, Klabzej Myšilov s těmito slovy poplálal po hlavě hobita Adona a předal mu do ruky provaz na jehož konci se zmitaly tři kozy. Tedy dvě kozy a jeden kozel. „Mééé“, zamečela zvířata sborem a vypustila hromadu kouřících bobků.

Svatba Adona s naglinskou hobitkou Mailou Permonovou byla připravena velkoryse. Nebylo tam možná tolik cetek a naglinské honorace jako na svatbě trpaslíka Hefta, když si bral dceru místního starosty, ale o to byla tato svatba více útulnější. Pronajatý sál jedné naglinské hospody byl zcela zaplněn svatebčany, kteří se vydatně ládovali domácími koláčky, jitrnicemi, šunkou a dalším jídlem, které pokrývalo hodovní stoly. A také se hojně pilo. „Máte to nějaký hlučný kamarády. A opravdu k nim patří i ten divnej zarostlík?“, naklonil se v jedné chvíli otec nevěsty, vážený důlmistr Permon k již připoilému ženichovi. „Patří, patří. To víte, pane otče, les dělá zákraky“. „No aspoň ty pitomý kozy mohl nechat venku, dyť to tady všechno poserou! Svatba je přeci jenom slavnost a teď mě sousedi pomluvě, že tady šlapli do toho tentononc, fuji!“. Adon něco tchánovi odušil, políbil nevěstu a odkvačil si natočit korbél piva.

„A teď tu naši!“, zařval Dolwen, dezertér z mukurské armády. Za chvíli již vyděšení hosté museli poslouchat oblíbenou píseň nurnských dobrodruhů „Zas mě láká vůně mordu“, kterou za chvíli vystřídala táhlá balada o Torpu Katzbalgerovi. Starý Permon by v té chvíli nejraději vrazil své jediné dceři facku, co že to přivedla do rodiny. Maila však seděla opodál a něco si špitala se

svoji kamarádkou Fialou Ómorkovou, ženou trpaslíka Hefta, který jako jediný neseděl s Nurnskými, ale se svojí ženou a tajně upíjel z flašky, kterou ukrýval pod stolem. Měl vztek, neboť mezi hosty zahlédl i svého podomka, staříčkého trpaslíka Bolbucha, kterého nikdo na svatbu nezval. Nebyla to sice Heftova svatba, ale i tak se to Hefta dotklo. Co si má jeho podomek, kterej se válí někdy na slámě v maštali, chodit po svatbách a obracet do sebe jednu láhev za druhou? On „Heft Taras z Naglinoj“ je přeci někdo, za ženu má starostovu dceru, on sám je majitel prosperujícího povoznictví, tak co se tady má koukat na to, jak se zpíjí jeho slouha. Jeho slouha! A že je to našinec, to je úplně jedno!

Bolbuch skutečně pil všechno a vydržel toho strašně moc. Pil ty nejstrašnější dryáky, byl schopen celé dny hladovět, ale bez alkoholu vydržel většinou jen ve spánku a i v tom šátral rukama kolem sebe a hledal láhev. Za společníka pro tento večer si vybral druida Myšilova, ke kterému se svojí vizáží docela dobře hodil. Myšilov byl rád, že má s kým pít a vydatně Bolbuchovi naléval z cizího.

„Deme domu!“, pronesla okolo půlnoci Fiala Ómorková k Heftovi, který sice na kamarády z Nurnské družiny hodil výsměšný pohled, ale poslušně se zvedl a začal hledat, kde nechal klobouk. Vypukl smích. „Ale no tak, eště chvíli, nech nám ho tu Fialo“, začal se za Hefta přimlouvát ženich Adon, který zatím měl o manželství pouze mlhavé představy. „Hodinu! A pak hybaj domu“, nechala se obměkčit Fiala a odešla našťavaně sama. „Děkuju, děkuju vám kamarádi. Vy ste všici fajn chlapi. Dobrá muchér což, ale já si to s ňou dóma srovnám. To budete čubrnět, nebo vám to spíš radši povijóm“, Heft z radosti nad krátkou svobodou do sebe obrátil půl láhve kofalky. Ale za hodinu již poslušně běžel za ženou...

Kapitola 2 - Hobitě

„...ach jo, měl bych si asi radši vobjednat vůz s dřevem z Nurnu. Tohle mě nebaví“, Rien Gwardit, starý mládenec z Vranigostu si vykračoval po řídkém lesíku, který obklopoval Vranigostskou samotu. Byl konec Hodovanu a všude ležel bílý sněhový povlak. Tu a tam sebral ze země spadlou větev. Náhle jej něco zaujalo. „Stopa!? A je nějaká divná“, pomyslel si elf, který sice nebyl žádným stopařem, ale instinkt dobrodruha v něm náhle zapracoval. Sklonil se k zemi a rukou, ze které si sundal kožešinovou rukavici, zašmátral po zemi. „A další. A je tu dokonce krev!“ S narůstajícím údivem si prohlížel půdu. Táhl se po ní podivná stopa. Krvavá stopa malého dítěte! Gwardit se přikrčil k zemi. Zahodil nasbírané klestí a začal stopu sledovat. Mírně sněžilo, ale udržet stopu nebylo žádným problémem. Vedla do nedaleké smřčiny. Rien odhrnul větvě a

spatřil schoulenou postavičku hobitího dítěte. Mělo na sobě jen noční košili a přes rameno mělo malou mošničku. Bosé nohy pokrývala zaschlá krev. „Chudák, chudáček“, Rien se sklonil k děcku a začal zkoumat zda ještě žije. Po chvíli se mu ulevilo. Malé srdíčko ještě bilo. Rychle dítě popadl, zabalil je do svého pláště a rozběhl se k věži.

Ve spěchu přiložil do krbu několik březových polen a začal dítě masírovat vlažnou vodou. Vytrřel jej dosucha a uložil je ke krbu do peřin. Neznámé dítě těžce sípalo a lomcovala jím horečka. Rien si začal prohlížet jeho noční košili. Byla z dobré látky a měla na okraji nití vyšitý monogram M.R. Pak jeho zrak padl na odloženou mošničku, které předtím nevěnoval pozornost. Otevřel ji a vypadl z ní nedojedený koláč, kapesník a pak ještě něco. Zlatý čtyřboký jehlan! Rien si jej začal prohlížet. Byl z masivního zlata a celý jej pokrývalo drobkounké písmo, které neznal. „Má určitě větší cenu než jenom to zlato“, pomyslel si. Odložil jej, zkontroloval zda je dítě přikryté a běžel pro svého souseda Fionna. Ten bydlel společně se svým otcem Aeddem a dvěma sestrami nedaleko. Byli to společně s Rienem jediní obyvatelé Vranigostu.

„Dělej, dělej. Našel jsem v lese dítě!“ zakřičel Rien na Fionna, když se před ním po hodné chvíli otevřely dveře. „No, tak zavři. Táhne nám do baráku“, ve dveřích se zjevila vysoká postava Fionna Ruindorského, oblečená do dlouhé košile a masivních papučí. V ruce držel korbél. „Dělej, pod se mnou, já si nedělám srandu“. „Tak počkej, voblíknú se. Doufám, že nesvítí slunce“. Netrvalo ani tak dlouho, jak Rien očekával a Fionn s ním vyšel k věži. Po cestě mu stručně vyložil co se stalo a Fionn se nabídl, že dojede do Liscannoru pro Klabzeje Myšilova, který se vyznal v léčení. Ještě před tím však poslal svoji starší sestru Vielu, aby se postarala o neznámé dítě.

„Hm, nevím, nevím. Děti já moc léčit neumím. Eště tak nacpat střeva zpátky do břicha, přiložit lopuch a slepit to magií“, Myšilov si prohlížel hobitě a netvářil se nijak nadšeně. „Hele Fionne, neznáš nákyho felčara v Nurnu, já fakt dětem nerozumím. Eště mu ublížím“. „Jo, znám. Léčil mě, když sem měl jednou horkost“, odušil Fionn a sedl znovu na koně.

Vrátil se když již byla tma a s ním i starší pán, který jel v bryčce. „Tak ukažte mi toho malého pána“, spustil felčar ve dveřích a Rien ho dovedl až k hobitě. Felčar dítě prohlédl, pochválil všechny za příkladnou péči, vyndal několik lahviček, něco naškrábal na papír a zase odjel. Ostatní nechali Vielu u pacienta a otevřeli si láhev vína. „Červeného“ jak podotkl Gwardit. Fionn se ještě hodně po půlnoci dopotácel domů a Klabzej

přespával v Gwarditově věži. Dítě blouznulo celou noc. Bylo však na tom mnohem lépe, než když jej Rien nalezl.

Ráno. Viola nakrmila dítě horkým hovězím vývarem. Sice toho většina skončila v peřinách, ale něco přeci jenom dítě pozřelo. Opět si začalo něco mumlat. Rien Gwardit, starý a zkušený mág, který již vedl magické souboje s hromadami kamení i s kočkami, začal soustředit svoji mysl a vníkl svým vědomím do zmatených myšlenek churavého děčka. Pomalu mu vyplouvaly na povrch nesourodé obrazy. Viděl nějakou rakev okolo níž byli shromážděni nějakí hobité, viděl podivné bytosti, které se pohybovaly zvláštní trhavou chůzí i takové, kteří vůbec chodit nemohly, pouze se zmateně kývaly ze strany na stranu. Viděl moře, viděl velkou loď a také staršího hobita, který se k němu nakláněl a říkal mu „Uteč, uteč“. Rien se odtrhl. Vypověděl vše Myšilovovi a oba počkali na Fionna. Společně pak zkoumali zlatý jehlan, ale k ničemu rozzumnému se nedobrali. „Počkáme až bude moci mluvit, třeba se dozvíme něco víc. Ale jistě je, že to děčko uteklo z Nurnu a rozhodně to nebylo žádné chudé dítě, podívejte se na tu noční košili, je to dobrá látka. Ten monogram M.R. bude označovat jeho jméno, asi připluli na lodi do nurnského přístavu a pak je někdo přepadl. Možná“, shrnul myšlenky všech Rien a nalil si pohár vína.

Večer se dítě skutečně částečně probralo. Nedostali z něj mnoho, ale něco přeci. Dítě se jmenovalo Meduna Rumělec. Meduna žil se svým otcem na ostrově Rodochu, kde se jeho otec staral v Domě uniklých o jakési lidi. Jednoho dne se k nim uchýlil neznámý hobit, který potřeboval pomoc. Jeho tatínek se jej ujal a pomoc mu přislíbil. Do Nurnu se dostal na lodi, která měla na přídi dřevěnou sošku krokodýla. Tatínek mu řekl, aby se s nikým ne bavil a podle všeho neodplulí správnou lodí, neboť museli před někým utíkat na jinou loď, která je odvezla do Nurnu. V Nurnu se ubytovali v hostinci a chtěli jet zpět. Předě dvěma dny je kdosi přepadl v hostinci a tatínek jej na poslední chvíli vystrčil z okna a okolo krku mu dal jeho mošničku, ve které byl ten podivný zlatý jehlan. K čemu je Meduna netušil, ale pravděpodobně je důležitý, neboť tatínek mu to řekl, když utíkal. Meduna si však vybavil obličej jakéhosi beznosého elfa, který s nimi byl již na lodi.

Kapitola 3 - Tápání

„A kdy uvidím tatínka?“, upřel Meduna své oči na Riena. „Zítřka jej najdeme“, slíbil Rien a významně se podíval na Myšilova. Ten kývnul hlavou a odjel do Liscannoru, kde vše vypověděl ostatním družiníkům. Následujícího dne se větší část Nurnských vydala do Meduna, kde chtěla zjistit více. Nurnští věděli, že se mají ptát po lodi se soškou

krokodýla a po beznosém elfovi. V Liscannoru zůstal elf Menhorian, který ovšem v předtuše, kterou kouzelníci oplývají, poslal cvičného holuba do Naglinu trpaslíkovi Heftovi s tím aby přijel, že se možná něco chystá.

„Tady se zeptáme. To je pravá námořnická knajpa“, oznámil až příliš hlasitě ostatním hobit Adon, čerstvý ženáč, když si sundal teplou pruhovanou šálu, kterou ho na cestu vybavila jeho žena. „Hm, U psa, to zní drsně. Ostatně to je hrozně zajímavý, že se tady každá hospoda menuje jinak. To u nás v Mukuru se každá nemovala skoro stejně. Třeba U chába nebo U velkého chába. Jo a taky třeba U Největšího chába...“, barbar Dolwen toho měl najednou spoustu na jazyku. „A co třeba U ještě většího chába“, napadlo hobita Horáce, který si ještě vydloboval ospalky z očí. „To ne, vono tam stejné moc hospod nebylo, když vo tom tak přemejšlim“. „Tak nepřemejšlej, stejně ti to moc nejde“, rýpnul si Klabzej a otevřel dveře. Bylo ještě brzy, ale i tak okolo stolů z neohoblovaných prken sedělo několik námořníků. Zpovídání cizích osob bylo doménou elfa Riena Gwardita. Bylo někdy až neuvěřitelné jak se tento vzdělaný pán dokázal seznámit s kýmkoliv a kdekoliv. „Hola hospodo, jedno pivo pro tady toho mořského vlka“, zahlohloil Gwardit na líného hostinského v kulichu, který již dávno ztratil tvar i barvu. „Tak sem slyšel, že tady nedávno přistála loď s krokodýlem na přídi...“. „No to byl asi Krokodýl“, odpověděl Rienovi postarší námořník, který s povděkem přijal nabízený zrzavý mok. „Jak byl?“. „Už zase vodplul“. Následně se Rien a Klabzej, který se také zapojil do debaty dozvěděli, že loď s přihloupilým názvem Krokodýl je velká obchodní loď, která celkem pravidelně vozí náklad i cestující mezi Nurnem a ostrovem Rodoch, který se nalézá severně od Erkrachtu. Takových lodí existuje více, neboť Rodoch ačkoliv je velmi malý, má důležitou strategickou polohu. Jedná se sice o nezávislé území, které spravuje baron Tydrach, ale trvalá přítomnost gwendarronské válečné flotily v jeho přístavu dává tušit, kdo o tomto území skutečně rozhoduje. Rodošský přístav Medra slouží také jako přestupišť při plavbách v jižních mořích. Medra ostatně zabírá většinu jeho území. Námořník ovšem také zdělil, že on sám na Krokodýlovi nebyl, ale že možná v sousední putyce by se možná mohl někdo z jeho původní posádky nalézat. Jak bylo zvykem na větších námořních lodích posádky se často v přístavech měnily.

V té chvíli již nebyl s družinou lupič Fionn, který se rozhodl pátrat na vlastní pěst. Nurnský přístav, plný tržišť, byl hotovým rájem podivných individuí, která se živila drobnými i většími krádežemi. A právě tam hledal Fionn své

kamarády. Našel je a nebylo pro něj větším problémem zajistit si jejich spolupráci za pár zlatých.

Ostatní se přesunuli o hospodu dále, kde skutečně našli námořníka, který připlul z Rodochu na lodi jménem Krokodýl. Informace, které byl schopen za pár piv poskytnout nebyly obsáhlé, ale poskytly družině cennou informaci. Námořník si skutečně pamatoval, že na lodi se plavil jistý hobit s malým dítětem a že mezi ostatními cestujícími byl i onen beznosý elf. A ještě jednu informaci prozradil. A totiž, že cestující, kteří vystoupí z lodi se dosti často ubytovávají v hostinci U třešně, který se nalézá již v lepší Nurnské čtvrti. Rien zaplatil a spokojeně se i s ostatními zvedl ze židle. Venku na ně již čekal Fionn, který také přinesl informaci o hostinci U Třešně. Navíc pověřil své pochybné známé, aby i nadále pátrali po beznosém elfovi.

Šestice dobrodruhů se vydala k Třešni. Vše připomínalo všemi tolik oblíbené toulky od výčepu k výčepu. Hostinec U třešně na první pohled prozrazoval, že je příjemnějším místem než ty námořnické putyky, které ten den družiníci navštívili. Uvítalo je teplo krbu i vůně jídla. Nurnští obsadili volný stůl. „Zdravičko panové, co to bude? Pivo, víno, kofalíčka a co si dáme na zub?“, plácl příjemný hostinský utěrkou o stůl a smetl tak imaginární drobky ze stolu. Všichni si objednali a hned se začali vyptávat na pana Rumělce a jeho syna. „Slušné hosty mám nejradši“, odvětil hostinský a přinesl několik pěnivých korbělů. „A neptal se na něj tady někdo?“, optal se hned Dolwen. „No jó, taky takové slušné pán. Určitě boháč to byl, nákej důstojník. Krásný pláty, totiž pancíř měl. Móc slušněj pán. A co, že vás to zajímá?“. „Ale to víte máme se tady s panem Rumělcem setkat. Dlužíme mu nějaký peníze“, plácl Rien první věc, která ho napadla a která tak nějak vycházela z jeho podvědomí. „Jo, jo. Dluhy se máj splácet“, pokýval hlavou hostinský. „Počkejte, počkejte. Doneste mi ještě nákou klobásu. A na co ho sháněl ten pán v tom pěkným brnění?“, jakoby nic se zeptal Klabzej, ale ostatním bylo jasné, že mu o žádnou klobásu nejde. „Jo, jo. Mluvil něco o svatbě“, odušlil hostinský a uháněl do kuchyně. Rien s Myšilovem využili situace, kdy se jim nikdo nevěnoval a odebrali se záchod, který byl na dvorku. Oba se zneviditelnili a pomocí dalšího kouzla pronikli na uzamčený pokoj číslo čtyři. Zkušeně pokoj prohledali a pod postelí našli to čeho se obávali. V látkovém přehozeu našli mrtvého staršího hobita, kterého někdo zabil ranou do srdce. „Tak Meduna je bez táty“, pokýval hlavou Rien a Myšilov pouze přikývl. Místnost byla prohledána a pakliže v ní někdy bylo něco cenného,

tak to již vrazi odnesli. Oba Nurnští opustili pokoj a přidali se k ostatním. Nurnští dali hlavy dohromady a hned poté co Klabzej dojezdil klobásu se vydal s Rieniem na radnici, kde tušili stopu ohledně té údajné svatby. Ostatní si povolili opasky a začali se nácipávat. Pouze Fionn se vydal opět na vlastní pěst zjišťovat něco více.

Na radnici se doptali na úředníka, který má na starosti svatby a hned se začali vyptávat. Nejprve to zkusili oklikou. V menší místnosti seděl naprosto průměrný panáček s naškrobeným límcem, který se ovšem, jak už to u lidí jeho stavu bývá, řávil velmi důležitě. Dnes se již pravděpodobně nikdo nedoví proč se Rien Gwardit rozhodl hrát blázna. „Ugh, huh, bu“, zašklebila se plešatá hlava a úředníček popojel na židli o pár desítek coulů dozadu. „To je v pořádku. Helejte něco bychom potřebovali. Tady kamarád se bude ženit, já mu du za svědka, takže bychom potřebovali poradit. Co je k tomu potřeba?“, zachránil situaci Klabzej, který sám vypadal jako by se právě zvedl z poctivého lože ze jehličí (a že to možná byla pravda) a zkušeným pohybem nasypal překvapenému panáčkovi deset zlatek. „Magofi to budou oba, ale jsou to hodný magofi“, pomyslel si úředník, shrnul zlatky do šuplíku a zatvářil se vlídně. „No, potřebuju vědět jak se tady pán jmenuje, koho si bere, jestli žije tady a vůbec. Nebojte se není to složité“. „Hm, hm, hm“. „A jestlipak se mohu zeptat, ehm, nevěsta je taky, hm?“, ukázal úředník nenápadně na Riena a zaklepal si na hlavu. „Taky“, usmál se Klabzej a Rien radostně zahýkal. „A neměl tady někdo v poslední době svatbu, třeba hobit, tak dva dny zpátky“, kul železo dokud je žhavé Myšilov. Uplacený úředník zašmátral v knize a zdělil, že neměl. „A nějaký člověk v takovém pěkném brnění“, pokračoval druid. Úředník opět odvětil, že neměl. „A máte tu knihu v pořádku?“. Úředník zdělil, že samozřejmě má. „Hu, húúú, ble, bubu“, zapojil se do debaty Rien, kterému se očividně nová role zalíbila. „No podívejte, se panové, jedinej kdo tady měl teď svatbu byl syn truhláře Kariče. A kdyby vás to zajímalo“, úředník významně škub obočím, „tak se ženit musel a to mu je sedmnáct a já přetadvacet, ha, ha, ha“. „Tak tedy všechno si obstaráme a zítra jsme tady kuliva tej veselce“, ukončil přihlouplou debatu Myšilov a Rien se rozloučil táhlým zamečením.

Doptat se na to, kde bydlí truhlář Karič nebyl žádný problém. Širokou ulicí našli snadno, zrovna jako hostinec Na rohu, kde byla před dvěma dny veselka. Jak Myšilov s Rieniem již tušili na svatbě žádný hobit ani pán v „hezkmém“ brnění nebyli. „Tak tady cesta nevede. To s tou svatbou byla blbost“, řekl Rien, který se již vzdal role blba a někde opodál si jistě hlasitě oddechl truhlář Karič i celá jeho rodina. Ani nevěděli proč.

Klabzej se vydal nazpět do hospody U třešně, ale Rien se od něho odpojil a vydal se na Nurnskou univerzitu. Komplex budov, ve kterých ležela slavná Nurnská univerzita byl značně rozsáhlý, ale Rien se v něm snadno orientoval. Kolikrát tady zmateně pobíhal a hledal nějaký zapomenutý sešit, to by již nikdo nespočítal. A tady v tom parčíku mnohokrát dopisoval nějakou úlohu, kterou si sice pokaždě slíbil napsat hned večer, ale nějak mu to nikdy nevyšlo. „Jo to byly časy, ta studentská léta. No snad se sem ještě někdy vrátím“, pousmál se Rien a pohledem zkušeného mazáka přejel skupinku mladých studentů. „Tak chlapci, jak vám to jde? Jó, studium není žádná legrace. Hlavně svědomitě, hlavně pilně a svědomitě“, pokáral zvednutým prstem nějakého nešťastníka, který sbíral po zemi papíry a snažil se je s nevlastním úspěchem očistit od směsi bláta a rozbrědlého sněhu. A pak již Rien vešel do jedné z budov, vyběhl po schodech, očistil si boty a zaklepal na bohatě vyřezávané dveře. „Pojďte dál, pane Rieně“, ozvalo se zpoza dveří. Rien se šťastně usmál a vešel. „Dobrý den přeju, pane Heredychu“, pozdravil hned poté co se ocitl ve velké knihovně. Bylo v ní příjemně zatopeno a za stolem, plným povalujících se lejster a knih, seděl ve starém křesle prošeďavý člověk. „Jak vy to vždycky děláte, že mě poznáte aniž byste mě viděl“, zeptal se Rien, který jakožto mág to sice dobře věděl, ale chtěl starému pánovi udělat radost. „Posaďte se hochu, dáte si čaj nebo víno?“, vlněně se „čtyřicetiletého hochu“ otázel. „Vino, víno“, Rien se pohodlně usadil. „Vidím, že si nežíjete špatně. Takové věci stojí strašně peněz“, podotkl mág a ukázal na Rienův těžký plášť. „Abych pravdu řekl, já to nekupoval“, popravdě přiznal Rien. „Chápu, tak co byste hochu potřeboval“. Rien sáhnul za opasek do příruční torby, vyňal z ní zlatý jechlán a opatrně jej předal svému učiteli. Starý mág Heredych, který na univerzitě přednášel kaligrafii a lingvistiku si předmět začal pozorně prohlížet. „Pijte hochu, nalezte si a chvíli počkejte“, nepřítomně kývl na Rien. Ta chvíle trvala asi dvě hodiny. „Kdepak jste k tomu přišel, hochu?“. „Ale to víte, nějak se to ke mně dostalo, souhra náhod“, usmál se Rien a dal najevo, že více prozradit nehodlá. „Chápu, chápu. Je to nesmírně zajímavá věcicka. Víte tady to písmo, již jsem se s tím kdysi setkal. Rieno to je písmo dračích lidí“, mág položil důraz na poslední slova. „Hmmm, psk, co?!“. „Nebo také drací písmo, je to strašně dávno co s tím psala jistá komunita na západním kontinentě. Vlastně nikdy jej nikdo nepřeložil a nerozluštil, ale nalezl jsem o tom nějaké poznámky od mého předchůdce. Zajímavá věcicka, nesmírně zajímavá. Asi vám nemusím říkat, že má mnohem větší cenu než ten kus zlata. Musela absorbovat spoustu magie. Opatrně hochu, opatrně!“, s těmito slovy vrátil jechlán Rienovi. Ten poděkoval a srdečně

se Heredychem rozloučil. „A nezapomeňte mi říct, jak ta událost dopadla, hochu“, podal Rienovi ruku a vyprovodil jej ke dveřím...

Kapitola 4 - Baltazar Blume

Rien Gwardit dorazil do hospody U třešně právě včas aby si poslechl co vypátral Fionn Ruindorský. Ten zatímco někteří běhali po radnici, univerzitě nebo prostě jen seděli v hospodě zjistil od svých „známých“ velice důležitou věc. A sice, že beznosý elf se společně s dalšími třemi společníky ubytoval v hospodě U lilie, což byla nejenom hospoda, ale i vykřičený dům v přistavní čtvrti. „A byl mezi nimi asi i ten chlápek v tom fajnovém brnění“, významně dokončil své sdělení Fionn, syn Aeddův a zhluboka se napil z korbele.

Družina se začala radit o dalším postupu. Hned zkraje byl ze stolu smeten nápad lupiče Fionna, který zněl asi takhle: „Dáme kluka na vůz a uděláme z něj volavku“. Místo tohoto plánu byl přijat jiný méně drastický zato však rozumnější a sice nejprve pořádně obhlédnout putyku U lilie, případně ještě něco zjistit o nastávajícím protivníkovi. Lidech, kteří mají na svědomí smrt hobita Zildra Rumělce. Že u toho poteče krev bylo téměř jisté.

Následujícího dne se hned po ránu všichni sešli U hrocha v Liscannoru. Cílem schůzky bylo zvolit vůdce a doladit ještě některé detaily následující akce. Do Liscannoru přijeli i Rien Gwardit a Fionn Ruindorský z Vranigostu. Malého Medunu nechali v péči Fionnovi sestry Viely. „Tak ještě mi ten malej kluk řek, že jeho tátu teď zastupuje v Domě uniklých nákej Holda, kterýho nemá rád. A ten hobit co ho jeho táta schoval se jmenuje Licht Vous, prej je umístěnej na samostatný cele“. „Helejdte pánové, já si myslím, že ten Dům uniklejších je prachvobyčejnej blázinec“, ozval se z kouta hobit Horác, který se právě probudil. „To nám došlo taky“, okřiklo ho hned několik hlasů. „Ták volíme, volíme vůdce a já vám k tomu přinesu pivo i když sem kvůli vám musel tak brzo vstávat“, připomněl hlavní důvod ranního sezení U hrocha hostinský Jeremiáš. Z volby vyšel vítězný starý veterán Klabzej Myšílov, který porazil barbara Dolwena na jehož rozdělení kofisti z předminulé výpravy se již asi zapomnělo. Potěšený Myšílov se ujal slova a začal vymýšlet plán do čehož mu začali brzy zasahovat i ostatní. Oproti tomu co již bylo vymyšleno u hostince U třešně se toho mnoho nezměnilo. Obhlédnout knajpu U lilie a pokusit se zaujmout hlasitým hovorem o hobitu Rumělcovi společnost bezuchého elfa a pak se je pokusit vy lákat mimo město do přímořské osady Molákova, která se nacházela mezi Nurnem a Vranigostem. Cesta do Molákova vedla z hlavní

cesty okolo staré lípy a stejný název neslo i toto místo. Aby ještě vylepšili svůj plán rozhodli se nechat na této lípě vzkaz psaný dětskou rukou. Dětské písmo hravě napodobil Horác Lipový. A pak již družina po částech odjela do Nurnu.

Barbar Dolwen, doprovázený mágem Rienem Gwarditem a Menhorianem Blathelem, dorazil k hostinci U psa, kde se rozhodli zatím počkat. Zbytek se začal jednotlivě trousit k Lilii. Venku postával (nebo spíše pospával) hobit Horác Lipový (nebo spíše Libový) a dával pozor na koně těch družníků, kteří vcházeli dovnitř. Pouze občas své hlídání přerušil a došel si pro korbel piva.

Jako první dorazil dovnitř lupič Fionn, dovedně maskovaný za přistavního povaleče. Do nosu jej udeřil pach nevětrané místnosti, rozlitého piva a přepáleného tuku. Lokál byl téměř prázdný, pouze u dvou stolů se povalovali nějakí námořníci, jeden z nich s lehkou holkou na klíně. Fionn si objednal pivo nevalné chutí a posadil se do rohu. Tušil, že tady bude sedět delší dobu. Asi za půl hodiny dorazil Klabzej Myšílov, který dělal, že k Fionnovi nepatří a posadil se opodál. To samé učinil zanedlouho i Adon. Jako poslední se v lokále objevil i staříček trpaslík Bolbuch. Usedl u výčepu, poručil si láhev třešnovice a začal se napájet. Nutno podotknout, že měl jakožto starý notorik neuvěřitelně a normálnímu člověku nepochopitelně potíže, aby do sebe láhev neobrátil najednou. A tak tam seděl a pomalíčku se mučil pomalým upíjením z láhve a čekal jako ostatní. Ostatně to byla těžká šichta pro všechny. Jediný Fionn s lupičským výcvikem se s nudou vyrovnal relativně dobře. Adon začal metat kostkami o pár stříbrných s nalitými námořníky a Myšílov byl nucen konverzovat s hodně vysloužilou přistavní prostitutkou. Byla stará a šeredná. Slibovala Klabzejovi hory doly a co všechno mu ukáže. Myšílov raději pro ní objednal láhev kořalky, aby dala pokoj, ale mnoho to nepomohlo. Hodiny se líně vlekly. Tu a tam někdo přišel a někdo odešel. Lokál se postupně zaplňoval. Okolo třetí dorazil Menhorian Blathel, který to již U psa nemohl vydržet. Kývnul na Fionna a za chvíli se oba setkali u záchodků.

„Prohlédneme pokoje, třeba tam něco najdeme o tý bandě“, navrhl Menhorian a Fionn přikývl. Už ho svrběly ruce. Překonat chatrné zámky ve dveřích pokojů nebyl pro Fionna problém. Nikde nic nenašli. Pouze v jednom na Fionna zaútočil jakýsi tlustý námořník, vespávající opici, který se domníval, že ho jdou okrást. Fionn ho umlčel jedinou ranou do brady. Fionnovým pokusům odolal pouze jediný zámek. Ovšem nutno podotknout, že to byla pouze shoda náhod a ještě větší náhoda byla, že tento pokoj byl tím pravým, což Blathel vytušil a rozhodl se jednat.

Právě na tomto pokoji se ubytovali lidé, kteří měli na svědomí hobita Rumělce. Bylo jich pět a velel jim jistý Baltazar Blume, Karnolský žoldák. Muž vybraného chování i kultivovaného vzhledu. On i jeho lidé připluli společně s Rumělcovými z Rodochu. Předě dvěma dny vnikli nepozorovaně do jejich pokoje U třešně a zabili starého Rumělce. Malý Meduna jim ovšem unikl i s tím co hledali. Zlatým jechlánem, který byl popsán podivnými runami! Od té chvíle nedělali nic jiného než že malého hobita hledali. A mnoho se jim nevedlo. Shodou šťastných náhod se jim Meduna ztratil ve městě. Baltazar určil jednoduchý plán. Vždy čtyři pátrali ve městě a jeden hlídal jejich věci. Ten den připadla hlídka na karnolského vraha Sulicha. Ležel na kavalci, když jej vyrušil podivný šramot. Za svůj bohatý život vytušil, že se něco chystá. Připravil si zbraň a čekal. Jeho zbraní byla rukávová kuše. Dábelská věcicka v rukách zkušeného zabijáka. Dala se nosit ukratě po rukávem a nikdo nic nepoznal. Dala se snadno nabíjet a Sulich s ní byl velice rychlý. Navíc jeho střely byly otrávené.

Menhorin Blathel zamumlal jednoduché zaklínadlo a přenesl se za dveře. Ještě než se stačil na novém místě rozhlédnout, pocítil palčivou bolest v břiše. Zabodla se do něj otrávená střela Sulichova. Menhorian spatřil svého protivníka a hned věděl, že jeho život visí na vlásku. Prudká bolest mu projela tělem. Jeho protivník horečně znovu nabíjel. Menhorian si uvědomil, že podcenil situaci. Kdyby si před teleportací vyvolal obranné kouzla asi by nyní měl navrh a usmažil by protivníka mávnutím ruky. Jenomže on tak nečinil a nyní si připadal jako nahý. Ve zlomku sekundy se rozhodl pro únik a opětné přenesení se zpět. Ale rychle jednal i Sulich. Svist! Další střela opustila malou kuši. Menhorian nestačil vyvolat zaklínadlo a zhroutil se v křečích na zem. Sulich nelenil a začal jej prohledávat.

Fionn, který čekal za dveřmi zpozorněl když uslyšel Menhorianův výkřik a znejistěl ještě více, když uslyšel pád těla na zem. Rozhodl se jednat okamžitě. Proběhl druhým pokojem a dostal se na pavalč. Příkrčený nahlédl do okna místnosti, kam se předtím teleportoval Blathel. Spatřil muže v černém, kterak prohledává jeho kamaráda. Tasil starou rodovou sekeru a přes okno jí po neznámém protivníkovi mrštil. Ozval se břinkot skla a Sulich se s těžkými poraněním ramene vymrštil od bezvládného Blathela. V tu chvíli ale již byl Fionn, posílený lektvarem, uvnitř a vyvolával blesky ze svých prstenů. Sulich padl mrtev k zemi. Fionn se sklonil na Menhorianem, zjistil že dýchá a několika fackami jej přivedl k životu. Menhorian byl bledý a otřesený. Zakoktal na Fionna, že odchází zpátky ke Psovi a vyprávěl se. Fionn ve spěchu prohledal zavazadla, která se nacházela na pokoji. Nenašel nic

důležitého. Fionn opustil pokoj a sešel dolů do lokálu. Nikdo si ničeho nevšiml. Mrtvola Sulicha zůstala ležet v pokoji.

Menhorina Blathel se s tváří zkrivenou bolestí přesunul zpět ke Psovi. Stačil ještě informovat o situaci Horáce Lipového. Ten všechno vypověděl Rienovi a Dolwenovi. Společnými silami se pak všem podařilo Menhoriana alespoň trochu ošetřit. Teprve nyní došlo Bithelovi jak blízko byl smrti, zezelenal a důkladně se vyzvracel na podlahu.

Mezitím se hospoda U lilie zaplnila lidmi. Venku již byla tma, když do lokálu přišli tři muži. Dva lidé a elf. Elf bez nosu! Všichni měli na sobě pancíře. Na první pohled bylo vidět kdo jim dává rozkazy. Vysoký opálený muž v brnění, zdobeném mořskými hady. Nurnští si okamžitě všichni uvědomili, že tohle jsou ti, na které celý den čekají. Trojice se posadila ke stolu v rohu a začala něco probírat. Někde blízko u nich se zavlnil vzduch, ale toho si nikdo z Nurnských nevšiml. K té trojici patřil ještě jeden muž. Člověk, který vládl magií. Kouzelník Sonechor, který byl celou dobu, kdy pátrali po malém Medunovi, neviditelný. Bylo to pro něj i jeho druhu lepší. Neviditelný kouzelník, který se znenadání zapojí do bitky může zcela zvrátit její průběh.

Klabzej Myšilov od sebe odehnal starou děvku a přisedl si k Adonovi. Pozorovali, co se stane. Tušili, že se něco semele hned jak ti lidé zjistí, že nahoře v jejich pokoji leží mrtvola. Přesně to se také asi za tři směny stalo. Muži udeřili na hostinského. Ten se zuřivě bránil, že o ničem neví. Shodou okolností právě v té chvíli dorazil na místo i Rien Gwardit doprovázený Dolwenem. A Nurnští začali hrát předem domluvené divadlo. „Héj, pané, už vím kde najdeme toho Rumajzla nebo Rumělce!“, zahulákal na Gwardita připoilý trpaslík Bolbuch. „Jo, tak to je paráda, že si Rumělce konečně našel“, zbytečně nahlas mu odpověděl Gwardit. Dolwen zarytě mlčel. Muž ve zdobené zbroji rozhovor zaslechl. Musel by ostatně být chluchý, aby se tak nestalo. Chytil se. Otočil se a zamířil přímo k Rienovi. „Můžeme se posadit, promluvíme si“. „Hm, hm. A cо?“, dělal chvilí opicky Rien, ale místo přijal. Přisedl si k nim i Klabzej a trpaslík Bolbuch. Výsledkem dohadování byla nejistá dohoda. Rien nakonec připustil, že má doma ve Vranigostu v péči malého Medunu Rumělce, existenci zlatého jehlanu však popřel. Cizí muž za něj nabídl osm tisíc zlatých. „A jinak já jsem Baltazar Blume“, nabídl Rienovi pravici. „Gwardit, Rien Gwardit“, přijal ruku Rien. Baltazar si podal ruku i s Myšilovem, ale ten se mu představil jako Dřevák. „Hned mi bylo jasné, že patříte k sobě, zavolejte si své další lidi, já řeknu svým a hned vyrazíme do vaší domoviny. Tu věc nutně potřebuji. Nemusíte se bát. Nemám v úmyslu malému nějak ublížit. To s jeho otcem byla

nešťastná náhoda. Jde mi čistě jen o tu věc. Jestli se náhodou ocitla ve vašich rukách, zaplatím vám za ni“, zakončil rozhovor Baltazar Blume, karnolský žoldák. Rien něco zakoktal a Klabzej se ještě pokusil hádat, že k sobě ale opravdu nepatří. Baltazar pokynul svým lidem, beznosému elfovi, kterého představil jako Ruducha a staršímu člověku jménem Rakvák Rubiš. Zatímco si všichni začali chystat koně, Baltazar ještě dal pokyny neviditelnému Sonechorovi. Zděnil mu kam jedou. Sonechor se rozhodl skupinu zpovzdálí sledovat až k severní bráně. Pak by si ho však museli již všimnout a proto se pak vrátí a vykáže dle udlostí.

Nurnští s Baltazarem a jeho dvěma muži vyrazili za tmy směrem k Vranigostu. Ve skupině jeli vůdce Klabzej, Rien, Adon, Horác a Dolwen. Již předem vyrazila skupina tvořená Fionnem, a Menhorianem. Ta měla připravit ve Vranigostu případný přepad. Jediný kdo se nastávající akce neúčastnil, neboť neměl koně, byl trpaslík Bolbuch. Sebral zbytek flašky, natáhl si starý kožich, který ráno vyžebal u Atrien Moskytové a mlčky se loudal zpět do Liscannoru.

Baltazar hnal koně rychle a všichni se mu museli chtít nechtě přizpůsobit. On i jeho lidé měli koně vypůjčené v Nurnu. „Tak jsme tady“, ukázal po hodině jízdy Rien na věž, ve které ve Vranigostu bydlel. „Ne, tam jednat nebudeme, nepolezu do žádné čarodějné věže. Jednat budeme tady“, ukázal Baltazar na ponuru stavbu vranigostské nálevny. Vůdce Myšilov horečně přemýšlel zda mají pokračovat ve vyjednávání nebo ne. Všechno přemýšlení bylo zbytečné, když Rien Gwardit zakřičel na Baltazara, že nemá čepici. Byl to starý družinový signál k útoku. Většina nepřátel Nurnské družiny, kteří byli takto označeni nepřežili dlouho. Vzduchem prolétly šipy vystřelené Adonem, Fionnem a Horácem. Zvlášť Adon posílený lektvarem se činil. Svist! Rakvák Rubiš s prostřelenými zády se skácel mrtev k zemi. Beznosý elf Ruduch se v sedle udržel jen o chvílku déle, ale další šipy a Klabzejova magie vykonaly své. Pouze Baltazar se utkal s Dolwenem, zle jej porubal a bozi vědí, jak by Dolwen dopadl, kdyby byl sám a nebyl posílen kouzlem od Gwardita. To se ale nestalo a v dalším okamžiku byl Baltazar sražen šikem Nurnských do sněhového poprašku. Když padal k zemi, proklínal se, že byl příliš důvěřivý. On takový zkušený žoldnér! Nebyl však mrtev. Pouze poraněn, přesně tak jak chtěli Nurnští. Ti jej popadli a dověkli do Gwarditovy věže. Spoutali jej a šli si až do rána zdřímnout.

„No, tak se prober. Popovídáme si“, uslyšel jako první vůdce Baltazar, když se probral. Ležel spoutaný na podlaže. Neměl zbraň ani brnění. Hlava mu třesla a cítil, že má obličej celý ulepený od krve. Bylo mu jasné, že situace do které se dostal

je vážná. Nebyl v ní poprvé ve svém životě. „No dobře, co potřebujete vědět?“. „No to ti nezávídím, hm“, pohrával si hobit Adon s nožem. Cítil se nesmírně důležitý. Ostatně jako vždy. „Tak to vyklap. Méno, co tady děláš, kdo tě posílá a k čemu je ten zlatej jehlan?“, výslechu se nyní ujal Klabzej Myšilov, současný vůdce družiny. „Najal si nás jistě Marluš Hřeb. Je to černej trpaslík, stolin. Asi je budete znát maj takový ty černý držky plný zubů. Najal si nás v Karnolu, v Barratu...“. „Počkat, počkat to začíná bejt náky složitý“, přerušil Baltazara Myšilov, „tady máš papír a tužku a pěkně maluj!“ „Copak malovat dovedu, ale když mám svázaný ruce, tak mi to de nák blbě“, opáčil Baltazar a ušklíbl se. „Je nákej drzej, hošíček. Že bych mu uřízl prst“, šklebil se Adon. „Drž hubu, tvůj vůdce ti nedal slovo!“, ujelo Baltazarovi. Ani nevěděl proč, ale ten mrňavec mu strašně lezl na nervy. „Uklidni se! Tady teď poroučíme my. A jestli budeš drzej, tak ti ty prsty vopravdu uřeže! A nezkoušej si tyhenty fintičky!“, ujely nervy pro změnu Myšilovovi. „Omluvám se, pane Dřevák“. „Co?!“, Myšilov již málem zapomněl, kterak se vlastně Baltazarovi U lilie představil, ale ještě se včas zarazil. Nechal mu rozvádat pravou ruku. Baltazar začal malovat plánek a při tom vyprávěl.

Pocházel z Karnolu, země ležící na pobřeží západního kontinentu. Karnol sousedil s Darfellskou říší, kde kdysi dávno předchůdci současné Nurnské družiny již byli. Na západ od Karnolu leželo hobití vévodství Bořimsko, které bylo ze dvou stran obklopeno homatými územími, Divokým Damburem a kraji Šarun. Tato území byla obývána mnoha stoliními a skřetími kmeny. Ty se podle všeho nyní spojily a chtějí Bořimsko napadnou. Baltazar byl v Karnolu kontaktován stolinem Marlušem Hřebem. Chtl po něm aby dal dohromady skupinu žoldnérů, kteří společně s ním budou pátrat po jisté hobití výpravě, kterou vedl nějaký Rabich Zlatoustý. Tato výprava měla nést zlatý jehlan a právě o ten Marlušovi šlo. Marluš Hřeb věděl, že se tato hobití výprava se vydala za moře do Lismorru a věděl, že se bude vracet přes ostrov Rodoch. Právě tam na ně Marluš s Baltazarem a jeho lidmi čekali. Hobiti skutečně připluli a došlo k jejich přepadení. Téměř všichni padli a jejich vůdce Rabich Zlatoustý byl zajat. Zlatý jehlan však u něj nalezene nebyl. Mučením z něj dostali z výpravy a že jeho jméno je Lichrt Vous. Ten se podle všeho skryl v Domě uniklých na Rodochu, což byl honosný název útulku pro duševně choré. Dům uniklých měl zvláštní postavení. Blázní byli všeobecně považováni ve spouště zemí za lidi nebezpečné, ovlivněné prapodivnými kulty a božstvy. Na druhou stranu se tradovalo, že zabítí takového člověka přináší smůlu a prokletí a tak za nejlepší řešení byla

považována naprostá izolace takového jedince. A právě k tomu sloužil Dům uniklých na Rodochu, kam byli tito lidé soustřeďováni za určitý poplatek z různých zemí. Marluš nechtěl vyvolat na Rodochu nějaký konflikt a tak nechal Dům uniklých pouze sledovat. Za tím účelem podplatil jednoho dozorce. Ten Marlušovi oznámil, že se náhle představený Domova uniklých jistý Rumělec chystá někam na cestu do Karnolu. Rumělec byl také hobit a Marluš si dal dohromady, že právě on převzal zlatý jehlan a snaží se jej dopravit do Bořimska přes Karnol. Dal hlídat přístav, ale Rumělec, který se na cestu vydal i se svým synem Medunem, si jejich pravděpodobně všimnul, zpanikařil a nastoupil na jinou loď, která shodou okolností v tu chvíli také z Rodochu odplouvala. Marluš stačil pouze přikázat Baltazarovi a jeho lidem, aby se na tuto loď také nalodili. Baltazar tak věděl koho sleduje. Nechtěl však nic podniknout na otevřeném moři a vyčkával na svoji chvíli až do přístavu. Tím přístavem byl Nurn. Zde si Baltazar počkal, kde se Rumělec ubytoval a dva dny po přistání jej přepadl. Zlatý jehlan mu však opět těsně vyklouzl z rukou a to díky malému Medunovi.

„A zbytek již víte“, skončil Baltazar své povídání. Řekl vlastně celou pravdu, pro sebe si nechal pouze informaci, že Nurnští je všechny nedostali a že někde poblíž je kouzelník Sonechor. Na toho se Baltazar spolehl, neboť věřil, že ho ze zajetí dostane. Musel však přežít co nejdéle. „A k čemu je ten zlatej jehlan?“, otázal se Baltazara, Rien Gwardit. Baltazar, který před tím odložil brk, kterým maloval mapu si ruku pomalu zastrčil pod provazy. Proč zbytečně upozorňovat ty chlápky, že ji má volnou. „Nemám tušení, myslím že to nevěděl ani Marluš Hřeb“, odvětil Baltazar pravdivě. „No jo, co s tebou? Zabíli si Medunovi tátu, hajzle! Jako voják taky za moc nestojíš“, začal opět rýpat Adon. „Na člověka, kterej stříli zezadu bych si tak nevyskakoval“, odsekl mu Blume. „Seš pořád nákej drzej“, šklebil se Adon. „Jistě pane, omlouvám se“, zaskřípěl zuby Baltazar Blume. Hrál o všechno musí vydržet co nejdéle, pak ho možná Sonechor zachrání. V nejhorším má ještě volnou ruku a o svůj život se dokáže porvat. Svázat se podruhé nenechá. Pomalu odhadoval své protivníky. „Helejd'te pánové, nemám tušení, jak jste se do té věci zamotali vy, ale myslím si, že se tak moc nelišíme. Řekl jsem vám všechno“. „Hm, hm. No, my tě teď necháme tady s tím malým pánem. Ten si s tebou pohraje. Tak se měj“, odpověděl mu Myšilov a společně s ostatními se odebral o patro výše. Svázat Baltazarovi ruku zpět nikoho nenapadlo. Myšilov si přál Baltazarovu smrt. Na druhou stranu měl přeci jenom nějaké zábrany a to samé věděl i o ostatních. Kromě Adona. Toho si Klabzej mnoho nevážil, považoval

jej za urvaného a neustále se vytahujícího se jedince. Ale pro tento účel se hodil. Adon neměl zábrany ostatních. Klidně by odpravil svázaného člověka a ještě by to dával k lepšímu v hospodě.

„Hm, no tak co, jak se cítíš?“, vychutnával si svojí domnělou převahu Adon. Baltazar v duchu zajasal. Ty moulové mu dali šanci! A ještě si to může vyřídít s tím hajzlíkem. Teď jenom kecat a kecat. „Eště můžu něco nabídnout“. „Hmmm a copak?“. „Mám eště ulitý prachy?“. „No a?“, Adon se začal chytat. „Patnáct tisíc“, plácl Baltazar. „A kde je máš?“. „V hostinci U lilie. Hostinský vo nich ví“, opět nazdařbohově stfeil Blume. Jen počkej skřčku až se přiblížíš a přestaneš na mě mříť tou kuší, tak tě popadnu za krček! „Jo, ahá a to se nebojíš, že ti je ukradne?“. „Ne. Lidem jako jsem my se peníze rády nekradou. Ten zloděj by špatně dopadl. Jsou schovaní pod uvolněným prknem v našem pokoji“, Baltazara napadlo, že právě tady by se jej mohl pokusit osvobodit Sonechor. „No vidíš, jak jsi pěkně zpíval“, Adon se nafoukl. A pak přišel ten okamžik, na který Baltazar čekal. Adon se přiblížil, aby jej opět svázal. Buch! Adon dostal dobře mířenou ránu do obličeje a složil se k zemi. Baltazar nelenil popadl nějaký huchyňský nůž, rozvázal si zbytek pout, potichu otevřel dveře, vyšel před věž, odvázal jednoho koně a vyrazil tryskem k Nurnu. Napadlo ho sice, že by mohl Adona zabít, ale ta dobře mířená rána do toho protivného ksichtíku jej docela uspokojila. Ne, ne, nebude nic riskovat. Spojí se se Sonechorem a vypadnou oba pryč. Jehlan sice nemá, ale život je důležitější. Nakonec z toho vyváží bez peněz a věcí, ale to se holt v životě občas stane. Nebude dál pokoušet osud.

Zbytek družiny se vesele bavil o patro výš a většina pila víno. Čekali až Adon udělá co od něj čekali a co sami udělat nechtěli. Vůbec jim nedošlo, že se to nějak vleče. Uplynalo něco přes směnu, když se otevřely dveře a dovnitř vpadl Adon. „Poplach“, řekl hobit tiše a provinile. Z obličeje mu kapala krev. „Co?“, zaječel Myšilov. „Utek“, hlesl Adon a nasadil výraz jelimana. To, že se Baltazar zmínil o patnácti tisících si nechal pro sebe. „Ty idiote! Keců máš plnou hubu, ale jinak seš úplně na hovno!“, pokračoval v lamentování Myšilov. „Byl rozvázanej, třeba ho eště chytmem“, namítl chabě hobit a dál si ve snaze očistit si obličej rozmazával krev. Všichni se rozeběhli ke koním a jali se pronásledovat uprchlíka. Nechytili ho. Na to byl Baltazar moc zkušený, aby se podruhé nechal hloupě chytit. Koně téměř uštvál, ale u Lilie narazil na Sonechora, ten zaplatil útratu a oba okamžitě zneviditelnil. Když zanedlouho přijeli Nurnští nebylo po Baltazarovi nikde ani stopy. Prohlédli si pokoj, Adon se neopomenul podívat pod podlahu, ale nenašel ani to uvolněné prkno, natož nějaké peníze. Baltazar ho

přelstil.

„Tak jestli z toho bude někdy náhák kořist, tak toho moc nedostaneš“, vytáhl si Myšilov svůj vůdcovský pergamen a něco si na něj poznamenal. Adon pokrčil ramenem. Jistě byl to on komu zajatec uprchl, ale vina padala na všechny, když nechali tak nebezpečnému protivníkovi rozvazanou ruku. Myšilov se ještě zcela nevzdával naděje na Baltazarovo dopadení. Družina se posadila do lokálu již známé hospody U psa a rozdělila si úkoly. „No, když na to tak myslím, tak je jasný, že vyrazíme na Rodoch. Najdeme toho Lichrta Vouse v tom blázinci a pak uvidíme co dál. Myslím, že to všechno zatím zapadá dohromady. Nevíme k čemu je ten zlatej jehlan, ale je asi důležité, jak pro ty z Borímska, tak pro ty černý trpaslíky. Lichrt by nám měl říct více, pokud ještě žije“, shrnul všechno Menhorian Blathel, který se již vzpamatoval ze zranění, které utrpěl v hospodě U lilie. „Jo, takže tady Adon teď bude do přístavu a zjistí, kdy odplová nejbližší loď na Rodoch a zjistí cenu lístků. Ostatní budou hlídkovat zatím ve městě, jestli nenarazí na toho Baltazara. Docela rád bych mu eště rozbil rypák“, vydal Myšilov rozkazy a sám se rozhodl hlídkovat právě U psa.

Adon zjistil, že loď jménem Osten bude odplovat za deset dní z Nurnského přístavu. Zakoupil lístky pro Nurnské i pro malého Medunu, kterého se rozhodli vzít s sebou. Smrt jeho otce před ním stále zapírali. Družiníci, tak měli dost času na zabalení toren a nákup proviantu. Z Naglinu dorazil i trpaslík Heft, kterému jeho žena sice mnoho nevěřila, že má zase nějakou obchodní výpravu, ale co měla dělat. Koneckonců doma jí Heft poslouchal na slovo, tak proč by si jednou za čas nemohl někde povyrazit. Jen když nebude kazit dobré jméno rodiny Ómorků. Po Baltazarovi se slehla zem.

Kapitola 5 - Rodoch

Jedenáctého dne třetího měsíce roku 1063 vyplula Nurnská družina i s koňmi a poníky na velké lodi jménem Osten z Nurnského přístavu v tomto složení. Vůdce výpravy byl zkušený druid Klabzej Myšilov a dále barbar Dolwen, trpaslík Heft a staříček trpaslík Bolbuch zastupovali bijce, kouzelnickou a tudíž důležitou část družiny tvořili Rien Gwardit a Menhorian Blathel, hobit Adon a člověk Fionn zastupovali zlodějské řemeslo a nesmíme zapomenout ani na věčně spícího alchymistu Horáce Lipového. Jako desátý člen jel i malý Meduna, který byl stále ještě nemocen. Na starost ho dostal Adon, který se zároveň neměl k ostatním hlásit, kdyby snad s nimi cestoval někdo nepovolaný. Loď byla prostorná a dobře zařízená pro přepravu cestujících. Společně s nimi cestovala

na Rodoch ještě početná skupina mladých dívek doprovázená ovšem k nelibosti družiníků čtveřicí Darffelských vojáků, postarší dámou a komornou. Jak postupně družiníci zjistili jednalo se o začky „Darffelského ústavu pro mladé dámy Julietty Werreové“, přičemž ona postarší dáma byla právě samotná Julietta Werrerová a které byly na zimních prázdninách v „Ústavu mladých pannen při Nurnské univerzitě“. Děvčata byla pod přísnou kontrolou a pocházela ze samých lepších rodin. Bylo to sice podivné, ale nikdo z družiny se ani příliš nesnažil o nějaké bližší seznámení. Dalším kdo na lodi cestoval byla parta mladíckých dobrodružství. Byla to ovšem spíše parodie na dobrodruhy. Všichni měli naprosto nové vybavení, jejich brnění a meče se leskly novotou a až příliš všichni hlasitě vykřikovali o svých plánech na velké dobrodružství. Pocházeli s Mallikornu a očividně jim nechyběli peníze. Snažili se zapůsobit na darffelské dívky což vedlo až k tomu, že v přemíře snahy vyprovokovali na souboj trpaslíka Hefta a Klabzeje Myšilova. Jednalo se o čestný souboj, který se za přihlížení celé posádky odehrával na otevřené palubě. Heft svého protivníka, který si říkal Arim Smělý vyřídil prakticky okamžitě, když je tupou stranou své sekry poslal přes celou palubu. Smělý Arim v pomačkaném novém brnění stačil jen hlesnout a pak upadl do milosrdné mdloby, takže neslyšel užštěpčné chichotání. Myšilovovi souboj s Darwenem Udatným trval jen o chvilku déle. Alespoň si vyzkoušel opět v boji svůj stříbrný scimitar. K dovršení ostudy této partičky se ještě dalším „dobrodruhovi“, který si říkal Balag Trhavina podařilo při pokusu o výrobu obyčejné ohnivé hlíny zapálit jedné noci kajutu. Požár byl naštěstí uhašen a tak nakonec všechno spravila tučná pokuta.

Nic podstatnějšího se během plavby nestalo. Medunovi dělal mořský vzduch dobře a pomalu se zotavoval. Za jedenáct dní přistál Osten v Medře, hlavním a jediném městě na ostrově Rodoch. Medra ostatně zabírala valnou část ostrova. Domy nestály pouze na několika skalách a v jižní části ostrova, kde bylo několik políček. V přístavu kotvilo mnoho lodí mezi nimiž bylo možno zahlédnout i dvě gwendarronské válečné galéry. Široká uměle navršená kamenná mola vybíhala daleko do moře a veliké dřevěné baráky sloužily nepochybně jako skladiště. Neustále někdo něco někam nosil, tahal a překládal. Družiníci se motali mezi zástupem obchodníků, přístavních dělníků, nosičů i opilých námořníků. Na pořádek dohlížely hlídky unuděných vojáků v oranžovomodrých kabátcích. Nurnským se nakonec podařilo vymotat a zamířili do klidnější části města. Všimli si pouze velkého množství hospod a krámků se vším možným. Na Myšilovův rozkaz se však nikde nezastavovali a utábořili se až za městem v křovinách. Měli strach z lidí Marluše

Hřeba o nichž hovořil Baltazar. Družina rozbila jednoduché ležení a Fionn, Adon a Heft byli pověřeni, aby vypátrali, kde se nalézá Dům uniklých. Oba dva zloděje a trpaslíka ještě jistil neviditelný Menhorian Blathel.

Najít Dům uniklých nebyl až takový problém. Velká třípatrová budova, obklopená vysokou zdí ležela stranou ostatního města. Heft zabušl na bránu. Za hodnou chvíli jim otevřel zřízenec ve špinavé kazajce. „Co chcete?“. „Potřebovali bychom mluvit s panem Holdou“, opáčil Heft a vsunul muži do dlaně zlaták. Tentokrát nečekali tak dlouho. Vstříc jim přišel nesympatický člověk starý nějakých čtyřicet let. „Prý se mnou chcete mluvit?“. „Víte, potřebovali bychom vědět jestli u vás nemáte nějakého Lichrta Vouse?“, zeptal se Fonn a povzbudiv se na muže usmál. „Nemáme, těšilo mě“. „Ale no tak. Já myslím, že byste mohl nahlédnout do vašich zajiště pečlivých záznamů“, usmal se znovu Fionn a nasypal muži do dlaně celých dvacet zlatých. „Inu podívám se“, usmál se muž a odhalil tak řadu zkažených zubů. Nechal si přinést ohmatanou knihu a dělal, že v ní listuje. „Inu je tady takový muž, hobit. Je to velice nebezpečný psychopat. Zabíják dětí. Musíme ho držet pod zámkem a odděleně od ostatních“. „Potřebujeme s ním mluvit“. „To nejde, je nebezpečný. To víte máme svoje předpisy a nařízení“. Další zlato se přestěhovalo do jeho kapes. Holda je vedl dovnitř. Ocitli se na ošklivém místě, které snad kdysi mělo být parkem. Byly zde polámané stromy a pohled na chovance tohoto ústavu rozhodně nebyl optimistický. Někteří vykřikovali různé bláboly, jiní se vlekli po zemi, další se komíhali sem a tam a někteří prostě jen tak odevzdaně leželi. Holda je vedl dovnitř domu, přičemž zřízenec, který je doprovázel občas nějakého nešťastníka přetáhl obuškem. Došli až do třetího patra, kde byly samostatné cely opatřené těžkými dveřmi se špehyrkou. Jako ve vězení. Slunce, které se opíralo o střechu vytvářelo téměř nedýchatelný vzduch. „Je zavřený támhle. Máte na to pět minut“, ukázal Holda na jedny dveře a otevřel špehyrku.

Nurnští spatřili neuvěřitelně špinavou místnost s trochou slámy na zemi. Uprostřed dřímál othraný hobit. Když Holda podstoupil zavolal na něj Fionn. „Pane Licht, pane Licht. Jdeme vám pomoci“. Hobit se postavil a přikvačil ke dveřím. „No konečně pánové, posílá vás Rumělec? Já nejsem žádné blázen. Já sem tady ulitéj. Víte, pan Rumělec mě tady schoval. Prosím vás dostaňte mě voad“, nebo se tady voprawdu zblázním“. Družiníci se s ním ještě chvíli bavili a neviditelný Blathel si zatím všechno prohlížel. Zajímala ho okna, vzdálenosti a umístění zřízenců. Na více již nebyl čas. Holda si sice zlato vzal, ale o mnoho ochotnější

nebyl. Vymlouval se na předpisy, ale nic dalšího již nedostal.

Fionn, Adon, Heft a Blathel se vrátili do provizorního ležení za městem. Co zjistili řekli ostatním. Menhorian se nabídl, že by se mohl v noci ještě vypravit nazpět a zjistit více. Mezitím družina ještě zjistila, že nejbližší loď do Barratu odplouvá za pět dní.

Kouzlem se Menhorian přenesl až do horního patra budovy. Pečlivě naslouchal a pak zařukal na známou celu. „To ste vy, dostaňte mě vocaď. Prosim vás!“ „Počkej, potreboval bych vědět eště některý věci“, tiše promluvil Menhorian. „Co, potřebujete vědět. Kdo ste. Řeknu vám všechno, jenom mě vocaď dostaňte“. Lichtt Vous pak vypověděl vše co družina potrebovala vědět. Všechno to do sebe zapadalo.

Lichtt Vous byl vojákem v Bořimsku, což bylo hobitů vévodství na západ od Karnolu. Před několik měsíci byly z Bořimska vyslány vévodou Otysem Mědným tři výpravy pro tři podivné zlaté jehlany. Jedna skupina byla vyslána do Ašuanéské pouště, druhá do Šedých pustin a třetí do Lismorru. Lichtt byl členem té lismorrské, které velel Rabich Zlatoušť. Všechno probíhalo relativně dobře. Rabich měl podrobnou mapu, podle které byl jehlan skutečně nalezen. Pouze v lismorrském pralese přišla výprava o dva členy poté co je napadli divocí zeburové. Hobitů se vraceli zpět do Bořimska přes Num a Rodoch. V Medře, kde čekali na loď do Barratu, však byli v jednom hostinci náhle napadeni přesilou ozbrojenců. Došlo k nerovné potyčce, ve které byla většina hobitů zabita. Přezil pouze Rabich a Lichtt. Rabich ještě stačil předat zlatý jehlan Lichttovi, neboť tušil, že u něj bude bezpečnější. Jeho tušení jej neklamalo. Byl chycen a od té doby o něm Lichtt neslyšel. On sám se ukryl v Domě uniklých. Seznámil se s představeným tohoto domu Zildarem Rumělcem a jeho synem Medunou. Měl štěstí, že Rumělec byl také hobit a Lichtt se mu světil s tím co věděl. Předpokládal, že zlatý jehlan musí být dopraven do Bořimska co nejrychleji a proto o jeho doručení Rumělece požádal, neboť tušil, že Dům uniklých je hlídán a Rumělece nepřátelé neznají. Rumělec souhlasil a Lichtta zatím ukryl jako velmi nebezpečný případ v Domě uniklých. Rumělec se na cestu vydal i se svým synem Medunou, neboť ho jakožto vdovec neměl komu svěřit. Od té chvíle o něm Lichtt neslyšel.

Blathel si vše zapamatoval, občas se na něco zeptal, ale všechno se zdálo jasné. Pouze význam a funkci zlatého jehlanu Lichtt neznal a domníval se, že ji neznal ani Rabich Zlatoušť. „Tak už mě odsad' dostanete?“, začal znovu nالهat Lichtt. Menhorian se začal kroutit. Jednak v té chvíli netušil jak by to provedl a jednak se chtěl ještě poradit s ostatními. „Tak mě třeba vykupte, ten hajzl

Holda se nechá podplatit. Vévoda Otyš vám to bohatě vynahradí“, škemral dál Lichtt. „Budeš muset ještě počkat pět dní, pak tě dostaneme ven a poplujeme do Barratu. Pohybovat se s tebou po městě by mohlo bejt nebezpečný“, ukončil debatu Blathel a pouze nechal Lichtta napít kořalky ze své čutory. Pak opět zmizel, tak jak přišel. Lichtt začal pomalu upadat do beznaděje.

Nakonec se však dočkal. V noci před odjezdem jej z jeho špinavé cely dostali Menhorian a Gwardit pomocí několika rozličných kouzel. Oba kouzelníci jej pak přivedli do hostince U bílého holuba kam se mezitím družina přestěhovala z křoví. Lichtt byl velice upovídaný hobit a svojí vděčnost projevoval neustálým se vyptáváním na to a ono. Radostně se přivítal s malým Medunou, kterému „strýc“ Gwardit neustále musel něco slibovat. Poslední slib zněl, že „ted' ještě na jednu plavbu, pak kousek pěšky“ a pak že uvidí tatínka. Ráno dostal Lichtt přes hlavu kápi a družina se vydala do přístavu, kde se opět nalodila na loď. Nyní se jmenovala Medvěd a směřovala do Barratu v Karnolské říši. Medvěd nebyla tak velká loď jako Osten, ale i tak skýtala dostatek pohodlí.

Kapitol 6 - Ztroskotání

Posádku Medvěda tvořila desítka ošlehaných námořníků v čele s kapitánem, kterým byl barbar jménem Dostrych. Byl to nerudný chlapík, který však podle všeho všemu řemeslu rozuměl. Družina byla ubytována ve dvou kajutách na zádi společně s několika dalšími cestujícími. Největší pozornost na sebe přitahoval obtloustlý kudůk v pestrém oblečení jménem Garon. Byl obchodníkem a nijak se netajil tím, že se vrací domů po dlouhé cestě po Ašuanu, kde se mu podařil dobrý obchod. Jeho doprovod tvořili dva obrovští krollové, kteří jej slepě poslouchali. Dalšími cestujícími byla pětice darffelských vojáků v čele s kapitánem Rapichem, kteří o důvodech své cesty nemluvili. Zbytek cestujících tvořili čtyři dobrodruzi - tři lidé a jeden hobit. Ani s nimi však zábava nebyla. Všechny skupiny se držely víceméně stranou a na lodi vládla především nuda. Pouze Rien Gwardit se občas dal do řeči s kapitánem Rapichem. Čas se líně vlekl až do pátého dne plavby.

„Hm, vypadá to na bouřku“, kysele oznámil navečer Dostrych. Měli byste si vlízt do kajut, aby ste si nepoblblí ty vaše fajnový voblečky!“ „Obloha se zatáhla do ocelové barvy. Začalo pršet. Déšť postupně houstl a prvníblesky ozářily potměňlou oblohu. Většina Nurnských uposlechla kapitánovy rady a zalezla na kavalce. Menhorian Blathel měl hlavu zabofenou do deky a občas si ulevil do džberu. Okolo půlnoci začala být

situace vážná. Vlny se převalovaly přes palubu a všichni námořníci byli plně zaměstnáni. Kdo se pevně nedržel riskoval smetením přes palubu. Veškeré plachty byly skasány, ale mnoho to nepomohlo. Loď byla ovládána jen s krajním vypětím a kymácela se ze strany na stranu. Jednoho námořníka poryv větru smetl do moře. Neštěstí na sebe nenechalo dlouho čekat. Loď se začala potápět. Teprve nyní všem došlo , že loď má pouze jediný záchranný člun. Posádka i cestující se shromáždili na palubě, kde se všichni zoufale drželi všeho čeho se dalo. To čeho se všichni obávali se nyní stalo skutečností. Loď šla ke dnu. Do podpalubí se hrnula voda a potopení se dalo čekat každou chvíli.

Kudůk Garon se držel zábradlí a házel do člunu své balíky se zbožím. U něj stáli oba jeho krollové a sekrami zaháněli ostatní pryč. Mezi ostatními vypukla panika, neboť bylo jasné, že jeden člun všechny pojme. Kapitán lodi Dostrych se zachoval jako zbabělec, protože se vrhl rovněž k záchrannému člunu i s několika námořníky a spojil se s Garonem. Když se k nim přidala i čtveřice dobrodruhů začala být situace Nurnské družiny kritická. Bylo jasné, že bez boje místo v člunu nedostanou. Naštěstí se na jejich stranu přidal kapitán Rapich i se svými čtyřmi muži. Vypukla strašlivá a krvavá potyčka na palubě zalévané masami slané vody. Oblohu stíhal blesk za bleskem a pro rachot hromů nebylo téměř nic slyšet. Trpaslík Heft propadl beznaději. Nenáviděl moře a náhle neviděl z této situace žádné východisko. Popadl ho nezadržitelný vztek. Zamával divoce sekyrou a vrhl se na jednoho z krollů. Šílené Heftovo bojové šílenství se nedalo zastavit. Kroll padl na palubu s rozseknutým hrudníkem a nic mu nebyla platná jeho ohromná síla. Do boje se zapojili i ostatní. Měli štěstí, že první nápor námořníků a cizí bandy zachytil kapitán Rapich se svými vojáky. Kudůk Garon se dosápal do záchraného člunu, ale tam jej zastihl blesk z Myšílovova magického prstenu. Tlust'och pustil škatuli a zhroutl se na dno. Jeden z dobrodruhů vyčaroval magický blesk a poslal k zemi jednoho z darffelských vojáků. Menhorian a Rien okamžitě vyčítali nebezpečí, které tento muž představoval. Spojili své úsilí a muže napadli mentálně. Takovému náporu nebyl cizí kouzelník schopen čelit a brzy podlehl. Nejprudší potyčka se odehrála ve středu paluby. Padl kapitán lodi Dostrych a většina jeho mužů. Zásluhou Hefta, Dolwena a Myšílova i všichni cizí dobrodruzi. Utlučen byl i druhý kroll. Padla však i většina darffelských i s kapitánem Rapichem. Kdyby nebyla paluba bičována deštěm a nepřelávaly se přes ní neustále vlny byla by celá rudá od krve. Lupič Fionn se obětavě vrhl ke kormidlu a snažil se loď udržet ve směru vln. Rien Gwardit s Lichttem Vouse se celou dobu bitky starali o malého Medunu, který to vše

sledoval s údešem v očích. Trpaslík Bolbuch si hned na začátku potyčky prozíravě opatřil prázdný sud, kterého se křečovitě držel a s kterým se nakonec i jako první vysápal do člunu. Žuchl přímo na Garonovu mrtvolu. Nurnští přelíže tradičně ze své sehanosti, ale někteří měli ošklivé šrámy a v otevřených ranách jim pulsovala bolest znásobená slanou mořskou vodou. Přezil i jeden z darffelských vojáků, který se s vyděšeným výrazem dopotácel k Nurnským. Bylo jasné, že loď bude muset být opuštěna co nejdříve. Příd' již byla pod vodou.

Myšílov stál na palubě a řval na ostatní ať naskáčou do člunu. V záchraném člunu zatím zápasil s veslem trpaslík Bolbuch a snažil se udržet člun alespoň kousíček od lodi, aby se neroztříštil o její bok. Jednou nohou přitom stál na mrtvole kudůka Garona. Nurnští, darffelský voják a ještě jeden námořník, který se vypoťácel z podpalubí se shromáždili na palubě u záchranného člunu. Bylo jasné, že nastoupit do něj si vyžádá nadlidské úsilí. Lichtt držel malého Medunu v náručí. Do člunu mohli sestupovat vždy jen dva lidé najednou. Po mokřých lanech to vůbec nebylo jednoduché i když starý Bolbuch se snažil ze člunu dělat všechno možné i nemožné, aby ostatním tento akrobatický výstup usnadnil. Relativně snadno se to povedlo Dolwenovi, který předtím ještě hodil do člunu Myšílovovu fenu, která se zoufale bránila a Fionnovi, který se už vykašlal na držení hlavního kormidla. Jako první se do vody zřítíl Klabzej Myšílov. Podjely mu nohy a vzápětí jej pohltila slaná voda. Snažil se dostat na hladinu a přitom kolem sebe zoufale kopal nohama. Cítil jak se mu trhá popruh od torny a ta nenávratně mizí v moři. Nakonec se zachytil vesla, které mu podával Bolbuch a dodrápál se do člunu. Jako druhý se zřítíl do moře Menhorian Blathel. Cítil jak jej vlny odnášejí od člunu. V hlavě mu hučelo a ústa měl plná mořské vody. Potreboval vzduch a při nadechnutí se mu do plic dostala slaná voda. Ani nevěděl jak, ale náhle cítil něčí ruce, kterak mu pomáhají do člunu. Mezitím se podařilo sešplhat i Lichttovi s malým Medunou. Stejně se vedlo i hobitům Adonovi a Horácovi. Odhodili na dno svá zavazadla a šli pomáhat ostatním. Rien Gwardit neholdal riskovat krkolomnou cestu po laně a rozhodl se do člunu přenést kouzlem. Odhadl vzálenost a směr, zamumlal zaklínadlo a vzápětí se ocitl v moři asi osm sáhů od člunu. Těžký plášť jej táhl do hlubin, prskal vodu, v hlavě se mu míhala zaklínadla, ale nenapadalo ho žádné použitelné. Žlutozelená kola se mu točila před očima, upadal do podivných snů, ale i jeho nakonec kamarádi ze člunu zachránili hozeným lanem. Jako poslední se do člunu dostal Heft Taras, který klel jako bývalý horník. A nakonec i darffelský voják. Pro

námořníka již záchrany nebylo. Podobně jako někteří z Nurnských se i on zřítíl do rozbourěného moře, ale narozdíl od nich jej hned zpočátku spláchla ohromná vlna dále od potápějící se lodi i od záchranného člunu. Jeho řev byl brzy přehlušen rachotem bouře. Lod' se již nořila do vln a člun odrazil na volné moře. Z oblohy se dále valily proudy vody a jeden blesk stíhal druhý. Fionn se posadil ke kormidlu, Heft s Bolbuchem k veslům. Nurnští zachránili sebe, Lichrta i Medunu. Byli ale sami na otevřeném rozbourěném moři.

Kapitola 7 - Stav nouze

Den první
K ránu se bouře uklidnila. Celou noc pracovalo osazenstvo na vyrovnávání člunu a na věčném vylévání vody. Sloužil jim k tomu prázdný džber a helmy. Všichni se rozložili na dno jak to jen šlo. Malého Medunu uložili na příď, kde bylo místo částečně kryté prkny. Mezi temnými mraky vyšlo slunce. Všichni začali sušit své věci. Myšilov si uvědomil, že kromě své torny, ve které měl družinové peníze i další věci, ztratil i svůj památeční klobouk. To jej mrzelo mnohem víc než nějaké zlatky. Menhorian s žalem na srdci přišel na to, že v moři utopil svojí kouzelnou dýku. Počáteční radost nad východem slunce byla pryč vystřídána kletbami na vzrůstající horko. Ve věcech kudůka Garona, jehož mrtvolu svrhli do moře, našli družiníci hromadu ašuánských hedvábných šátků, které použili jako pokrývky hlavy. Slunce pražilo. Myšilov kázal sepsat všechny zásoby vody a jídla. Prohlídka ukázala, že mají vodu asi na čtyři dny i když budou šetřit a podobně to bylo i s jídlem. Byl pořízen pečlivý soupis zásob a od této chvíle se vše vydávalo na přiděl. Až do večera všichni polehávali a snažili se šetřit silami. V noci se chopili někteří vesel a snažili se člun hnát směrem na jihovýchod. Tušili, že jsou někde na sever od Kamenného ostrova a doufali, že ani barratské pobřeží není daleko. Za celý den nespátřili ani jednoho ptáka.

Den druhý
Ráno byly vydány poloviční dávky potravin, které se skládaly především z nasoleného hovězího masa a rozmočeného chleba. Bolbuch vypil poslední hlt kořalky, kterou opatroval víc než vodu a následně se rezignovaně složil na dno člunu. Rien Gwardit si ovázal hlavu kusem mokrého hadru. Menhorian s Myšilovem se snažili určit směr plavby. Byla zavedena služba na vybírání věčně prosakující vody. Záchranný člun byl ve špatném stavu. Jednak jej poškodila bouře, ale ani před tím o něj nebylo nijak dobře pečováno. Pod Heftem Tarasem praskla lavička. V noci se opět družiníci chopili vesel.

Den třetí
Poloviční dávky se zavedly i u vody. Pečlivě byla vyždímana všechna voda, která se v podobě rosy uchytila na rozprostřených kusech oblečení. Žízeň trápila všechny a do jídla se nikomu ani příliš nechťelo. Rien Gwardit začal mít hlavu a obličej pokrytý puchýři. Veslaři stěží udrželi vesla v rukách, neboť je trápili mokvající boláky, do kterých pronikala mořská voda. Trpaslík Bolbuch asi hodinu klel, že nemá žádný alkohol. Fionn a Adon se pokusili nacytat nějaké ryby, bez valného výsledku. Nebe bylo celý den bez jediného mráčku. V noci si Heft, Dolwen a Bolbuch ovázali ruce šátky a asi dvě hodiny veslovali.

Den čtvrtý
Finn chytil rybu. Měla velikou hřbetní ploutev a velikostí připomínala většího kapra. Každý dostal kousek syrového masa na žvýkání. Vody byla opět půlka. U zpitomnělého Horáce Lipového byla nalezena destilační souprava. Hobit dostal vynadáno a souprava byla následně uvedena do chodu. Lahví s olejem měla družina relativně dost a moře bylo klidné. Začala nekonečná práce destilace slané vody na sladkou. Šlo to ztěžka, skleněné trubice se zanášely, ale nakonec se podařilo naplnit několik měchů zteplanou vodou, která šla pít. Všichni byli povzbuzeni tímto úspěchem a věřili, že zanedlouho uvidí zemi. V noci se opět veslovalo, ale tempo bylo stále sporadičtější.

Den pátý a šestý
Země se neobjevila. Díky destilaci byly zavedeny plné dávky vody, ale i tak žízeň byla stále palčivější. Všichni měli okoralé rty a z pokožky, která nebyla kryta se všem loupaly pruhy odumřelé kůže. Menhorian a Rien měli jako elfové zvláště problémy. Malý Meduna upadal po celé dny do neklidného spánku, ze kterého neustále něco mumlal. Adon chytil dvě ryby a Fionn dokonce tři. Pocit hladu byl tak alespoň zažehnán a syrové maso připadalo všem osvěžující. Na veslování se již nikdo nevzmohl.

Den šestý až jedenáctý
Obloha byla stále čistá a sluneční paprsky vysávaly ze všech nemilosrdně poslední zbytky sil. Došel veškerý olej a spalitelné dřevo pro destilační soupravu a i ta byla tak zanesená, že skoro nefungovala. Naštěstí se podařilo nacytat opět nějaké ryby, zvláště osmý den měli lovci štěstí, když chytili rybu pro každého. Z jednotvárné a syrové stravy však někteří dostali křeče do žaludku a potravu i tolik drahocené tekutiny vyzvrátili do moře. Někteří trpěli palčivými bolestmi hlavy. Devátý den se obloha zatáhla, ale přšet nezačalo.

Den dvanáctý
Nebyla chycena jediná ryba. Malý Meduna i když dostával největší dávky vody na tom začínal být hodně zle. Voda začala býti přidělována do prázdného flakónku dvakrát denně. Klabzejova fena Tehala začala být naprosto apatická vůči všemu. Všichni byli zcela zesláblí. Fionn se přestal starat o kormidlo a člun plul nyní zcela neřízeně. Nikdo již neměl ani sílu aby upravoval primitivní plátěné přístřešky, které si někteří zřídili jako ochranu před sluncem.

Den třináctý a čtrnáctý
Pro některé ztroskotance začal být problém přijímat syrové maso z ryb, které se ten den podařilo ulovit Adonovi. Přitom právě tohle maso bylo to poslední co mohli všichni žvýkat, kromě řemenů a opasků. Poslední voda v měchách páchla a měla odpornou slanou pachut'. Jediný zdroj drahocené tekutiny nyní představovala voda sražená po ránu na kovových předmětech. Všem krvácely dásně a každý pohyb byl pomalý a bolestivý. Trpaslík Bolbuch, který se zpočátku jevil jako velice odolný, začal jednu noc chlemtat vodu z moře. Od dalšího pití ho zachánil Rien Gwardit, který si zatím ještě uchoval špetku zdravého rozumu. Bolbuch se zhroutil na zem a všechnu vodu vydávil k řekách zpět. Adon, Blathe, Lichrt Vous a Meduna omdleli a nebylo v nich silách, aby je přiváděl zpět k vědomí. Klabzej se začal modlit ke Smrkenovi, Bolbuch k prázdné fľašce a Dolwen k chábovi.

Den patnáctý
Poslední zbytky síly vyprchávaly z téměř bezvládných těl. Kdo ještě mohl žvýkal syrové maso. Obloha byla stále bez mraku, nikdo již dávno nebyl na hlídce. Člun byl unášen větrem a proudem na jihovýchod. Všech, kteří ještě byli při vědomí se zmocnila naprostá apatie. Někteří blouznili. Někde vysoko v oblacích se mihla ptačí křídla, ale nikdo je neviděl.

Den šestnáctý
Trpaslík Heft ucítil mírné drcnutí. Otočil hlavu a zamžoural olepenýma očima ven. Pomalu si uvědomil křik racků na obloze a ještě pomaleji mu došlo, že člun přistál. Vrávoravě vstal a uviděl písek a křoviska. Začal budit ostatní. Některé družiníky bylo nutno ze člunu vynést a uložit je do provizorního stínu pichlavých rostlin. Někde na obzoru se rýsoval pás lesa. Z posledních sil vytáhli člun dál od břehu, neboť se obávali přílivu. Myšilov si uvědomoval, že člun budou asi ještě potřebovat. Byli zachráněni.

Kapitola 8 - Ostrov

Během následujících hodin družina našla potok se sladkou vodou a podařilo se chytit několik želv a velkých ještěrek. Dolwen nalezl i nějaké žluté plody na stromech, ale Myšilov z obav před otravou je zakázal požívat. Člun dopravili korytem potoka dále do vnitrozemí a obrátili jej dnem vzhůru. Pod jeho stín uložili téměř mrtvého Medunu a rozdělali oheň. Heft, Fionn a Dolwen se vypravili po pobřeží na průzkumnou výpravu. Chůze jim šla ztěžka, ale jejich výprava byla úspěšná. Dokonce mnohem více než očekávali. O kousek dál nalezli na pobřeží vyvržený rybářský člun. Okolo něj nalezli několik koster a jeden improvizovaný hrob. V nitru lodi je zaujalo kožené pouzdro. Byla v něm mapa a hrst peněz. Cestou zpět ještě polapili dvě liné želvy. V provizorním táboře rozbili želvám krunýře, maso nařezali na kostky a dali vařit do kotlíku. Ještěrky stáhli z kůže a začali je opékat.

„To je úplně jasný, ta mapa je rybářská a ukazuje rybolovný oblastí. Já myslím, že sme tady“, zapíchl Myšilov prst na místo v mapě. „Ostrov slepých želv, jasně tenhle pidivostrůvek sme viděli a asi tam bude ještě za ním jeden“, přitakal Heft a nedočkavě utrl kus nedopečeného masa. Po jeho pozvání se většina družiníků pozvracela neboť zesláblé žaludky nebyly schopné přijímat potravu. Nurnští se zachránili na opuštěném ostrově. Věděli však kde jsou, byla zde sladká voda a potrava. Z nejhoršího byli venku. Z nedalekého pralesa se ozývaly znepokojivé skřeky, ale to bylo nyní všem jedno.

Následujícího dne se většina dobrodruhů jen povalovala ve stínu křovisek. Pomalu se jim vracela síla. Maso z velkých ještěrek, které svojí chutí připomínalo drůbeží bylo prohlášeno za nejchutnější. Želvy, ryby a škeble tvořily další součást potravy. Po šíleném strádání na moři to byla hotová hostina. Citelně však chyběl chléb a zelenina. Většina družiníků měla zkravené dásně a některým se začaly citelně viklat zuby. Bylo jasné, že na ostrově, kde byla voda i potrava budou muset zůstat několik dní. Následující den se družina přestěhovala i se člunem k vraku rybářské lodi, neboť se obávali možného útoku tvorů, kteří prokazatelně zabili ztroskotavší rybáře. Místo okolo troskek lodi bylo lépe chránitelné než-li otevřená pláň u potoka. Klabzej rozdělil hlídky. Adon se dobrovolně přihlásil k šití provizorní plachty, kterou látal z ašuánských šátků po kudůkovi Garonovi, Fionn se snažil nacytat na osamělém skalisku nějaké ryby a většina družiny se jen tak povalovala a dávala se dohromady.

Navečer se Heft, Rien a Bolbuch vydali k lesu pro dříví a nějaké jídlo. Sehnat vysušené dřevo nebyl žádný problém, zrovna tak jako chytit několik dalších ještěrek a všichni se v pořádku vrátili zpět. Hůře dopadla průzkumná výprava

Klabzeje a barbara Dolwena. Oba se pustili na druhou stranu k potoku, kde objevili stopy prasat, které se vydali sledovat. V zápalu stopování přehlédli několik stínů a zvědavé oči. Chrochtající prase rozrývalo bahno o několik set sáhů dále. Pro Myšílova a Dolwena nebylo i přes značné vysílení problém prase skolit několika šípů. Chtěli je odtáhnout do provizorního ležení zpátky k ostatním, když na ně zaútočili čtyři ohromné opice. Byly vysoké skoro jako člověk a mnohem těžší. I zkušeného lesáka Myšílova překvapila jejich agresivita. Oba osamělí dobrodruzi museli bojovat o holé přežití. Hned na počátku boje utekla z boje Klabzejvova fena Tehala. Dolwen byl sražen na zem a Myšílov musel použít magii, ale nakonec se jim podařilo zvítězit. Oba byli ošklivě poranění, zvláště Dolwen unikl smrti o vlasek. Rychle popadli zabité prase a jednu opici a spěšně se vydali zpět do tábořiště. V něm Myšílov našel i svého psa, ale na nějaký výprask neměl sílu ani náladu.

Následujících několik dní prožili všichni v neustálém strachu před útokem agresivních opů, kteří se v menších skupinkách neustále potloukali po okolí. Opouštět tábořiště se odvážovali jen ve skupinách a do lesa si nikdo netroufal. Lekce, kterou divoké opice uštědřily Myšílovovi a Dolwenovi byla pro všechny dostatečně varující. Lichrt Vous se zmínil, že se asi jedná o tzv. Aruchovy opice, které byly v minulosti vycvičeny k ochraně svatých jakéhosi erkrachtského kultu.

I přes neustálý strach z opic, které byly dotěrné zvláště v noci se však družiníkům podařilo nabrat nové síly. Opravili člun, vztyčili na něm provizorní stožár s plachtou sešitou z ašuánských šátků. Byla to asi nejdražší plachta na celém oceánu. Do nalezených sudů nabrali sladkou vodu, naplnili měchy a zásobili se rovněž nasoleným masem.

Po sedmi dnech strávených na ostrově pluli dále. Orientace byla podle nalezené mapy relativně snadná. Směr udržoval v noci podle hvězd Rien Gwardit, který doma ve Vranigostu vlastnil hvězdárský dalekohled. Počasí bylo na toto roční období velmi stále a za dva dny opět přistáli. Na tomto ostrůvku se Numští zdrželi pouze jeden den. Obnovili zásoby vody, která se jim z rozbitých sudů povážlivě rychle ztrácela. Na Adonovo doporučení nasbírali také plný pytel nezralých plodů, o kterých Lichrt prohlásil, že jsou to lodyže, které jsou jedlé. Téměř všichni měli velké problémy se začínajícími kurdějemi. Padání zubů postihlo zejména Menhoriana a Adona. Riena naopak postihla silná střevní kolika. Překvapivě dobře na tom byl malý Meduna. Jednak se o něj Rien Gwardit a Lichrt Vous starali, jak to jen šlo a i zdravá hobití nátura zřejmě vykonala své.

Další den zastihl Numskou družinu opět na moři. Všichni již netrpělivě vyhlíželi karnolské

pobřeží. Cestování po moři začínali svorně nenávidět. Nakonec se dočkali. V mlžném oparu se pomalu začala rýsovat pevnina. Chvilí se drželi při pobřeží dokud nenarazili na rybářskou vesnici. Přijetí trosečníků místními obyvateli bylo vlnité. Místní rybáři dobře věděli co to je ztroskotání, vždyť s mořem se prali o obživu již celé generace. Poskytli družině všechno co potřebovala. Ubytovaní, jidlo a pití. Družinici odpočívali celé dva dny. Nakoupili si zásoby normální potravy. Nejvíce jim chutnal obyčejný chleba a naložené kompotované ovoce. Místní sice nechtěli za své pohostinství žádné peníze, ale i tak jim, zvláště Rien, dali hrst zlatých. Navíc Numští nechali rybářům i svůj člun. Ještě si nakoupili nějaké zásoby a jednoho mezka a vydali se po cestě pěšky do přístavu Barrat.

Cesta po pobřeží byla pro všechny pastva pro oči. Všude se rozprostíraly broskvoňové a jablčné sady, která právě kvetly. U cesty se dalo bydlet v hostincích a i když neskýtali nějaké zvláštní pohodlí po všech prožitých útrapách to celé družině připadalo jako ve snu. Zlatými rozhodně nešetřili. Gwardit si dal do pořádku pochroumaný žaludek. „Kulva, já užž žaše nemá další žub“, zanádal Adon a vylovil z pusy další, přičemž odhalil pusu, ve které mu skutečně mnoho zubů nezbývalo.

Po dvou dnech se cesta stočila do vnitrozemí. Les zhoustl, ale družina si toho nijak nevšímala. Všichni měli pocit, že po tom co zažili v předešlých týdnech se jim nemůže nic stát. O to větší bylo překvapení, když se náhle rozlehl na cestě výbuch a vzápětí byli někteří zasypáni sprškou šípů. Gwardit se zhroutil k zemi. Karnolské lesy dost často sloužily jako úkryt pro vysloužile žoldnéře, pro které čas od času představovali poutníci a osamělí obchodníci snadnou kořist. Tomu ovšem nyní tak nebylo. Sehraná družina ani nepotřebovala nějaké rozkazy. Za pár okamžiků bylo po všem a lapkové, kteří byli poschováni v korunách stromů popadali na zem jako shnilé hrušky. Zvláště Adonova dvouranná kuše se činila a své vykonala i zaklínadla a magické prsteny. Družinovi bijci Dolwen a Heft se ke slovu ani nedostali. Dokonce se podařilo i zajmout vůdce lapků jistěho Lajdoše. Oprsklý chlapík se válel spoutaný na zemi a škemral o milost. Nedostal ji. Popravy se s chutí ujal bezzubý Adon, který si v této práci líbival.

Následující den dorazili do Barratu. Velkého přístavního města. Zde se s nimi rozloučil darffelský voják, který se vydal do své domoviny. Na místním tržišti nechal Adon přes tisíc zlatých za hrst perel, neboť mu přiřla jejich cena výhodná. Myšílov rozhodl, že se ubytují na jednu noc a

nechal si od Lichrta doporučit nějaký hostinec. U místního handlíře si celá družina zakoupila koně a poníky. Nechutný zrzavý chlapík, který měl snad ještě méně zubů než Adon, je vesměs sprostě okradl, ale to bylo všem jedno. Hostinec U jehněte byl všemi shledán jako přijatelný a Lichrt všem nadšeně vyprávěl, že zítra již spatří onu pověstnou hobití velkou stolovou cestu.

Kapitola 9 - Do Bořimska!

Velká stolová cesta byla skutečně impozantní. Pět sáhů široká cesta byla celá vytvořena z poutivých kamených desek kulatého tvaru. „Právě proto se jí říká stolová. Protože ty kulaté desky připomínají takové ty naše hobití stolečky. Takový stoleček je v každé hobití domácnosti. U něj se debatuje, kouří a popíjí nějaký dobrý mok. Celou ji stavěli naši předkové i tady v Karnolu. To budete v Bořimsku koukat. Podél té naší cesty jsou udělané kamenné přístřešky, kde se poutník může schovat před deštěm. A není jediného dne abyste nenarazili na hostinec. A my hobití máme vyhlášené hostince. Vřak uvidíte, dnes přejedeme hranice. To bude ta cesta nejrův stoupat do kopce. A někdy k večeru se ubytujeme v hostinci „U včely“, vyprávěl Lichrt Numským po cestě. Družinici se citili odpočatí a všichni měli docela dobrou náladu. Snad až na Adona, který pozbyl většinu zubů a nyní se musel stravovat převážně kaši.

Okolo poledního překročili Numští hranice. Hraniční post stál v lese. Na Bořimské straně bylo vidět zvýšenou pohotovost. Družina neměla s průjezdem žádné problémy, neboť s ní jel Lichrt, který všechno vyjednal a zařídil. Zdržení nebylo velké. „Je to špatný. To co jsem se dozvěděl je hodně znepokojující. Černý trpaslík už vypálil několik našich vesnic. Vévoda vyhlásil vojenskou pohotovost. A podle všeho se na nás vykašlali i Karnolský. Zřejmě je nemáme z čeho zaplatit. Musíme pospíchat“, sděloval družině novinky Lichrt. „Hele, a to s těma černejma trpaslíkama byli problémy už dřív?“, ptal se zvědavě Rien Gwardit. „S těma hajzlama byli problémy vždycky. Jenomže voni se vždycky prali spíš mezi sebou nebo se mlátili se skřetama, což jsou už úplný primitivové. Ale teď je prý sjednotil nějaký Dugaš Jednovokey. Asi pěkný mizera, ale podle všeho chytřejší, nebo spíš mazanější. Alespoň to se říkalo ještě před tím, než nás vévoda poslal za moře pro tu zlatou věčičku. Takže musíme spěchat a tu věc doručit vévodovi co nejdřív, protože je určitě hrozně důležitá“, vyprávěl Lichrt po cestě. „No a kolik těch trpajzlíků vlastně je?. A to se s nima nemůžete nák domluvit“, otázal se trpaslík Heft. „To těžko. To nejsou slušní trpaslíci jako třeba vy, vážené pane. To sou černý trpaslíci, ty vypadají jinak, myslěj jinak a chovaj se jinak. Taký se jim

říká stolinové, jestli vám to něco říká. Sou to strašný držky. Sou vysoký asi sáh a půl a hubu mají plnou takovej hroznejch zubů“. „Jo, takže to sou stolini a ne trpaslíci, to mi spadl kámen vod srdce“, ulevil si ještě Heft, který byl na svůj trpasličí původ patřičně hrdý. „A co ten váš vévoda, jaký je?“, vložil se do rozhovoru Myšílov. „Myslíte Otys? Otys Měděný. Já myslím, že je to dobrý chlap. Von se ze starýho rodu. Představte si, že má vousy. No hobit s vousama! Ale je to dobrý chlap. Vřak já sloužím v jeho gardě. Asi jsem vám to ještě nefekl, ale já jsem ze Železný gardy. My jsme vévodova osobní stráž. Taký jste si určitě všimli jak se mnou na hranicích všichni uctivě jednali. Jó, my Železníci“. Mnoho dalšího se již družinici nedozvěděli.

Velká stolová cesta vedla hustým lesem, o kterém Lichrt, který se projevil jako velice upovídaný chlapík vyprávěl několik strašidelných historek. Na jednom místě vedla z cesty odbočka na jih. „Ták, tady pojedeme asi míli do lesa. Tam je vesnice Rabouchov a hlavně hostinec U včely, tam přespíme a zejtra už dorazíme do Železného hřbetu“. Cesta skutečně zavedla družinu do malé vesnice, která byla obklopená jednoduchou kolovou hradbou. „Proti dravé zvěři“, jak poznamenal Lichrt. Vesnici Rabouchov obývali hlavně sběrači mechu a dřevorubci. Když družinici projeli branou obklopili je hned zvědaví obyvatelé a hlavně malá hobitáta. Lichrt se srdečně přivítal se starostou Dlabákem a hostinským Koryšem a celou Numskou družinu představil jako „velké hrdiny ze země za mořem“. Všem se dostalo srdečného přivítání. Koně a poníci byli ubytováni ve stáji a družinici obsadili ty nejlepší pokoje. Pak se všichni sešli v hlavní místnosti. Tak jako i celá budova byla i hlavní místnost vyzdobená různými loveckými trofejemi, přičemž o každé z nich hned ochotný hostinský Koryš povyprávěl nějakou historku. Všem vévodila vypelichaná medvědí hlava. Družinici byli jedinými návštěvníky. „To víte doba je zlá, nikdo teď moc nejedí po Stolové cestě. Leda tak vojáci“, vysvětlil Koryš a nalil každému pohárek sladkého likéru na účet podniku. K večeri připravil Numským poutivou hovězí polévku, jehně a králíčí pečení s brusinkami. Pouze Adon si vyžádal kaši slazenou medem. Po večeri přišlo na řadu pivo a kořalka. Bolbuch a Dolwen si hned zakoupili několik lahví. „Na horší časy“, podotkl Bolbuch. Večer příjemně utíkal v lehkém alkoholovém opojení.

Kapitola 10 - Banda Tuhého Žolucha

Rien Gwardit se šel projít ven. Rabouchov se jevil jako poklidná vesnička. Až do chvíle, kdy se ozval z lesa výkřik. Rien se s

instinktem starého dobrodruha vrhl směrem odkud hlas vyšel. Uběhl pouze asi dvě stě sáhů. Na zemi ležela mrtvá hobitka s proseknutou hlavou a u ní vyděšeně pobíhalo několik hobitů, kteří ji našli. U těla matky vzlykalo malé hobítě. Ženě již nebylo pomoci. Byla mrtvá. Z vystrašených výpovědí vesničanů se Rien dozvěděl pouze to, že žena byla v lese na chrásti a že se nikdy nic takové nepříhodovalo. Více Gwarditovi pomohlo jeho osvědčené zaklínadlo pomocí něhož pronikl do vědomí hobitěte. Rien chvíli soustředěně tápal v nejasných a zkreslených myšlenkách vystrašeného dítěte, přičemž mu položil několik cílených otázek. Touto metodou si zkušený mág dal dohromady obraz toho co se stalo. „Přepadli ji černí trpaslíci a zabili ji. Asi jich tady bude pobíhat více. Pojd'te se rychle schovat do vesnice“, oznámil vesničanovi Gwardit a sám spěchal, aby to řekl ostatním družiníkům.

„Budeme držet hlídky, ty Adone budeš na tu zadní hlásku a my ostatní raději budeme spát tady na seníku, dá se z něj rychleji dostat než z hostince“, rozdělil úkoly Menhorian Blathel, neboť vůdce Myšílov se podle všeho zpil líkěrem z jehličí a nebyl k probuzení. Chrápal na stole a nezdálo se, že by se chtěl probudit. „Necháme ho spát. Znáte ho, když se špatně probudí akorát bude protivnej. Třeba se koneckonců nic nestane a my se ráno normálně sebereme a budeme pokračovat do Železného hřbetu“, konstatoval Gwardit a hodil si houni na seno. Ale to se spletl.

Černí trpaslíci a skřeti se skutečně objevili. Bylo naprosto zbytečně držet organizované hlídky. Tlupa černých trpaslíků, které družina znala spíše pod názvem stolini, o sobě dala vědět sama. Nějaká koordinace útoku na vesnici neexistovala. Uprostřed hluboké noci se náhle ozval burácivý řev. Přímě k bráně se hnala horda asi třiceti stolinů. Byli velcí asi jeden a půl sáhu. Na sobě měli kožené hazuky, na kterých měli našity nejružnější železné šupiny, hřeby, kusy kamenů, podkov a dalšího harampádí. V rukách třímali sekvy a kladiva. Někteří měli dokonce i jakési primitivní maskování z větví a trsů trávy, které ovšem bylo vzhledem k jejich řevu nyní naprosto zbytečné. V jejich středu běžela šestice stolinů, kteří vlekli poražený kmen stromu jako beranidlo. Byli si naprosto jistí tím, že odpor místních hobitů bude pouze symbolický. Hobiti z Rabouchova v čele se starostou byli shromáždění na kolovém plotem a na primitivní pozorovatelně. Většinou měli v rukách kopí na kance a někteří měli i kuše. Nurnští se rovněž připravili na útok. Adon, Horác a Fionn začali střilet z pozorovatelný do davu stolinů šípů. Mnoho jich však nevystřelilo. Z mohutným zapraštěním hned na první ránu stolini z kmenem prorazili chatrnou bránu, která sloužila hobitům jen jako ochrana před lesní zvířeti. Za branou se však útočníci setkali s tvrdou obranou,

kteou tvořil Dolwen, Heft a Licht Vous. Oba Nurnské v pravou chvíli ještě posílili zaklínadlem Gwardit a Menhorian. Země se začala barvit krví. Na pomoc ještě přispěchal staříký trpaslík Bolbuch s obrovskou krolí sekvou, kterou ukořistil ještě na potápějící se lodi. Těžko říci, kde se s ní naučil tak ohánět, ale nyní se starý roztloukač šterku činil jako pravý muž. Někteří stolini útočili roztržštěnou branou, další přelézali chabý plot. Vesničané za plotem se jim sice postavili statečně, ale valná část jich byla brutálními útočníky rychle rozsekána na kusy. Nurnští však byli z jiného těsta. Byli organizovaní, jeden o druhém věděli a děšivá síla Dolwenova a Heftova vykonala své. Ke slovu se dostala i Rienova a Blathelova kouzla a Fionnovy magické prsteny. Neobyčejně překvapil i Licht Vous, jehož povídačky o Železných chabých té doby brala většina Nurnských jako pouhé vytahování. Nyní ale tento hobit stál po boku Dolwena a jeho meč se zakusoval do stoliních těl. Svoji daň si vyžádala i Adonova dvouranná kuše. Pak se však ze změti stoliních těl vynořilo ohromné hovado. Černý stolin, který mával ohromnou sekvou měl hlavu, kterou mu musel někdo dříve téměř rozseknout napůl. Celý obličej tak měl rozdělený na dvě půlky z nichž jedna byla niž než ta druhá. Kryl se ohromným štítem, který byl celý „ozdobený“ uťatými ušima nepřátel. Byl to Tuhý Žoluch, vůdce tlupy Kamenných hlav. Ještě jej doprovázel nižší podnáčelník, který bičem hnál ostatní do boje. Ten se sice stal vzápětí obětí Adonova přesně mířeného šípu a blesku z Fionnova prstenu, ale Tuhý Žoluch přeskočil plot a tvrdě se ohnal po Dolwenovi. Barbar zakolísal a snažil se krýt. Do nosu ho udeřil strašlivý zápach a zkušený mukuřan náhle pocítil strach. Vedle něj se těžce bránil Licht a někde opodál bylo slyšet šilený řev Heftův, kolem nějž kroužili tři nepřátelé. Dolwenova šavle opsala oblouk a Žolucha poranila do boku. Stoliní hovado vydalo šilený řev a vztekle odpovědělo. Vedle něj se několik jeho mužů snažilo vyvrátit kůly pozorovatelný, aby se dostali na její obránce, kteří je stále zasypávali šípů. Tuhý Žoluch jim ve svém vzteku pomohl a primitivní věžička se začala kácet. V tu chvíli mu však obratný Licht zasadil táhlou ránu do paže a Dolwen mu krkem prohnal šavli. Vzápětí do již mrtvého těla zajel svazek blesků od Rieny. Útok tlupy se začal rozpadat, ale stále byl boj nelítostný. Pozorovatelná se zřítla k zemi. Její obránci začali utíkat neboť jejich střelné zbraně se nyní válely různě po zemi. Fionn s Adonem se stáhli za jeden dům. Horáce začali dva stolini pronásledovat. Na opačném konci dobíjel útočníky trpaslík Heft. Rovněž těžce zraněný Dolwen a Licht stále bojovali. Mezi nimi se potácel s ranou na hlavě Bolbuch a stále rozdával rány. Drtivá většina hobitích obránců byla mrtvá.

Hobit Horác se válel na zemi a snažil se uhýbat ranám, kterými ho častovali jeho pronásledovatelé. Náhle se z hostince vyřítil vlasatý muž. Byl to Klabzej Myšílov, který se právě probral z opilsti. Máchl rukama směrem vzhůru a přivolal na oba stolini mocné lesní zaklínadlo. Rovněž Menhorian a Fionn panu Lipovému přispěchali na pomoc. Pár posledních stolinů se dalo na útěk, ale většina jich padla s ranami v zádech. Posledního dostihl obratný lupič Fionn a dýkou mu podržil hrdlo. Bylo dobojováno.

Z domů postupně vylézali ukryté ženy a děti. Začalo totiž bolestně oplakávání mrtvých, ale zazněla i děkovná slova. Obyvatelům Rabouchova bylo jasné, že bez pomoci Nurnských by byli asi všichni mrtví a jejich vesnička by byla vypleněná. V Adonovi se něco hnulo a věnoval zůstatkům celých sto zlatáků. „Tenhle, eště dejchá“, zařval Heft, když obíral mrtvolu. Těžce zraněný stolin hluboce oddychoval. „Mluv dobytku! Co tady chcete?“ Vyjel na něj Rien. „My bojovat za nás, za tlupu. Malý lid nás utlačovat, my v právu. Říkat to náčelník“, odpověděl zkomolenou obecnou řečí stolin. „Di do prdele!“, odvětil mu Adon a prošťelil mu hlavu.

Kapitola 11 - U vévody

Následujícího dne dorazila Nurnská družina i s malým Medunou, vedená Lichtem Vousem, příslušníkem Železných gardy, do hlavního města Bořimského Železného hřbetu. Jako jediné město v zemi měl Železný hřbet kamenné hradby. Celé město bylo obklopené vodním příkopem, který napájela řeka Bolná. Dominantou města byla skála na níž se tyčila kamenná věž, zvaná púlniční bašta. Do samotného města byl přístup po jedné ze čtyř mostů, které bylo možné v případě ohrožení zvednout. Většinu domů tvořila hrázdná stavení. Licht vedl družinu k vévodovu paláci. Ten stál hned u skály obklopený cihlovou zdí. Strážé s halapartnami zasalutovali Lichtovi a bez problémů všechny pustili dále. Ocitli se v útulné zahradě, kde je Licht nechal čekat. Sám pospíchal za vévodou. Co mu všechno povídal zůstalo Nurnským skryto, ale zanedlouho je přišel vévoda osobně uvítat. Vévoda Otys Měděný byl starší muž v přepychovém šatě. „Joj! Hobit s vousama“, ujelo Adonovi, ale asi ne našťestí dost nahlas. Vévodu ještě doprovázela jeho stráž a pak další hobit ve vysoké čepici. „Dovolte přátelé, abych vás uvítal v Bořimsku. Je mi ctí potrást rukama takovým statečným mužům, kteří přijeli ze země za mořem“, s těmito slovy podal vévoda každému pravici a pozval je všechny dál do paláce.

„Prý máte pro mě jeden z Wadarských klíčů. Bohové vás odmění“. „Ano“, odpověděl vévodovi Rien a vytáhl zlatý jehlan, který ukrýval za

šaty na hrudi. Myšílov po něm sice loupł okem, neboť zřejmě chtěl s vévodou začít smlouvat, ale Rien jehlan předal do vévodových rukou. Sloužící přinesli občerstvení a malého Meduny se ujala buclatá komorná. Nurnští se usadili do měkkých křesel. Následovalo pohoštění a oslavné připitky. Licht Vous se omluvil a někde zmizel. „Ještě jednou připijím na statečnou Nurnskou družinu, která nám obyvatelům Bořimského donesla poslední Wadarský klíč. Víte my Bořimští, zde stojíme na výspě civilizovaného světa a bráníme ho proti hordám primitivních černých trpaslíků, které jak jsem slyšel, vy nazýváte stolini“. „No dobře. Promiňte, že vás přerušuju, vážený vévodo, ale k čemu ten klíč teda vlastně je. Hrozně by nás to zajímalo“, přerušil vévodův chvalozpěv Myšílov. „.... no to vám nemohu říct to není pro vás důležité. To je tajemství, které zná pouze pár lidí. Avšak nebojte se. Odměnu, která vám náleží dostanete ještě dnes. Dostanete sedmdesát tisíc zlatých, za váš chrabřý skutek“, usmál se vévoda. Mezi Nurnskou družinou to spokojeně zahučelo, tolik nikdo nečekal. „No víte, ale nás by to strašně zajímalo. My vám samozřejmě chceme pomáhat i dále. My..., tedy já myslím, že mluvím za všechny, vám samozřejmě s těma černejsma hajzlíkama pomůžeme, ale přeci jenom...“, snažil se Myšílov dále vyvzvědět tajemství wadarského klíče. „.... ne, ne pánové, to ne. Ale to, že mi dále nabízíte své cenné služby je pro mě velice důležité a rád je přijímám. Samozřejmě vše dostanete dobře a poctivě zapláceno. Naše země je v těžké situaci. Černí trpaslíci, kteří žijí v horách na západě a jihu našich hranic se nyní spojili pod vedením Dugaše Jednookého do hordy a chtějí nás zničit. Po celá staletí jsme se samozřejmě setkávali s jejich tlupami a klany, ba jednou na nás dokonce zautočil i celý kmen, ale s tím jsme si vždy poradili. Zvláště když nám pomohli Karnolští. Nebo spíše jejich žoldnéři. To víte, nechali si za to vždycky zaplatit, ale najednou nám nechťejí pomoci, že prý chtějí zaplatit dopředu. To se nikdy nestalo. A Dugaš teď sjednotil stolini kmemy z Damburu i Šarunu. A takové síle budeme sami těžko čelit. No, již jsem toho řekl dosti. Teď mě omluvte, ještě se dnes uvidíme. Samozřejmě vaše pokoje jsou již připravené. A jezte a pijte.“ s těmi slovy se Otys Měděný uklonil a odešel pryč.

Vrátil se asi za dvě hodiny. Byl zesinalý, bledý v obličeji a sotva šel. Doprovázeli ho čtyři vojáci a dva kapitáni a ještě starý hobit v obyčejném plášti. Družiníci, za kterými mezitím dorazil Licht Vous v krásném brnění a který byl povýšen na kapitána Železných gardy, byli již trochu v náladě a hned si změny ve vévodově chování nevšimli. „Ééé, cvakni si s náma“, opile se k vévodovi přitočil trpaslík Bolbuch a pouze

napřažená halapartna strážce mu zabránila, aby vévodu polil z lahve.

„Pánové, prosím vás, ticho! Já vám nemám z čeho zaplatit. Alespoň ne hned jak jsem Vám slíbil. Stalo se něco strašného!“, vzbopil se vévoda ke slovu. Nurnským zaskočilo. „Eee?“, ujelo Rienu Gwarditovi. „Jak to?“. „Je mi to strašně trapné. Já, já vám dám alespoň svůj prsten. Taký vás mohu vyplátit v cenostech nebo v uměleckých dílech. Pokud tedy trváte na okamžité platbě. Uf, cítím se hrozně“, začal si vévoda stahovat svůj mohutný zlatý prsten, ale Klabzej jej přerušil. „Nechte si ten prsten. My vám věříme, ale co se tedy stalo?“.

„Tak já vám to tedy řeknu. Víte, kdysi dávno vládl v Bořimsku můj předchůdce vévoda Rudys Moudrý, který je až do dnešních časů uctíván jako patron Bořimska. Za jeho panování se podařilo nashromáždit velice slušnou částku, velký Rudysův poklad. Rudys však nebyl takovým ideálním panovníkem, jak ho dnes líčí legendy. Zvláště ke konci života se z něj stal podivín, zabývající se magií, pohádkami, pověstmi, legendami a babskými povídkami. Ale hlavně podlehl dojmu, že je ten nejchytřejší na světě. Jeho domýšlivosti ještě hodně pomohlo setkání s umírajícím drakem Loffobekem, který tehdy žil v Šedých pustinách. Loffobek byl nad hrobem asi stejně pitomý a senilní jako vévoda Rudys. Z nějakého důvodu si ti dva padli do oka. A drak daroval Rudysovi Velkou Wadarskou pečeť. Řeknu to jednoduše. Wadarská pečeť je velice mocný artefakt, který umožňuje ohradit určitý prostor neprostopupným magickým zámkem. Asi takhle. Rudys nechal vybudovat pod půlnoční věží pokladnici a tu zavřel právě Wadarskou pečetí. K Wadarské pečetí patří tři wadarské klíče. Do této pokladnice pak veškerý poklad, nashromážděný v Bořimsku ukryl. Že prý ná horší časy. Úplně zblblnul, mám-li být upřímný. A k dovršení všeho ty tři klíče poslal do širého světa. Ve své pomatenosti totiž věřil, že až přijde čas, tak se všechny klíče podaří shromáždit a poklad bude opět Bořimsku ku prospěchu. Takové ty povídačky, že až bude nejhůř a podobně. Zanedlouho umřel a nenechal svému synovi Arysovi skoro žádné peníze v hotovosti. Ale tehdy to podle všeho bylo jedno. Bořimsko, kromě občasných pohraničních pútek a nájezdů černých trpaslíků a skřetů nikdo neohrožoval a poklad nebyl potřebný. Rudys po sobě také zanechal rozsáhlou knihovnu přeplněnou různými knihami a spisky o mystice, magií, pohádkách. Je tam spousta knih o historii a pověstech. Také je tam spousta jeho poznámek. O Wadarské pečetí sepsal knihu o jejím významu, funkci a historii a tu nazval „Pojednání Rudyse Moudrého, vévody Bořimského o Velké Wadarské pečetí“, do které si ovšem podle všeho také spoustu věcí přimyslel a přibájl. Sepsal také tři

spisky o jednotlivých klíčích a do nich našťestí alespoň přesně popsal, kde se nacházejí a jak se najdou. Jenomže ta jeho knihovna byla tak rozsáhlá a divná, že se na ty věci po jeho smrti nějak zapomnělo. Vlastně za to, že se tyto věci objevily na světě vděčím tady svému knihovníkovi, panu Albychu Rezivounovi“, ukázal vévoda na starého hobita, který se mírně uklonil. Následovalo spousta „proč“ a „jak“, ale vévoda nakonec pokračoval. „Když jsme přišli, kde se klíče nalézají okamžitě jsme vyslali tři výpravy, aby je donesli. Právě v té době začalo být totiž jasně, že na nás sjednocení černí trpaslíci zaútočí. Nějak se to tak všechno najednou v tom našem poklidném Bořimsku na nás začalo hrnout. První klíč byl ukrytý v Ašuánské poušti a zde kapitán Myllys Udatný jej bez problémů našel a přinesl jako první. Druhý klíč byl ukryt v Šedých pustinách a zde přítomný kapitán Lubyh Lodyha jej také přinesl. Na své pouti se několikrát střetl s černými trpaslíky, ale klíč sem nakonec dopravil. O výpravě vedené Rabichem Zlatouštým, která se vypravila do Lismorského pralesa jsme dlouho nic nevěděli. Až jste se objevili vy a Lichrt a všechno se objasnilo. Mysl jsem, že máme všechny klíče a že vám bez problémů zaplatím. Jenomže když jsme se teď pokusili pokladnici, zapečetěnou Wadarskou pečetí otevřít ukázalo se, že klíč z Šedých pustin je podle všeho falešný. My jsme si toho dříve nevšimli, nebož nás něco takového ani nenapadlo“, povzdchl si vévoda. „U všech bohů a to jste nepoznali hned, že je ten klíč falešný a jak vůbec víte, že falešný je zrovna ten ze Šedých pustin?“, skočil mu do řeči Rien Gwardit. „Ty klíče jsou sice podrobně popsány v těch třech spiscích, ale nikoho nás nenapadlo to nějak ověřovat. Potíž je v tom, že magická podstata těch klíčů se projeví až když jsou u sebe všechny tři. Když se na ně podíváte neuvidíte na nich žádné veliké rozdíly“, Otys opatrně ukázal družině všechny klíče. Rien je zvědavě za asistence Menhoriany prohlížel. „Hm, hm. Jo jasně, tenhle jsme přinesli my. Poznám to podle toho znaku tady nahore. Ne že bych uměl dračí písmo, ale ten znak si pamatuju. Tenhle má na sobě podobné znaky. Jo, jo teď to vidím, tenhle má na sobě jenom nějaký vryp. Jo je fakt, že to není na první pohled poznat“, vrátil je zpátky Otysovi. „Víte, my jsme si mysleli, že jsme ten klíč dostali pouze díky své odvaze a umu, ale když na to teď vzpomínám, tak mám pocit, že některé věci šly až podezřele snadno. Čerňáci nás sice napadali, ale pak se vždycky najednou stáhli. Je to moje chyba, že jsem to neodhalil“, promluvil nyní Lubyh Lodyha. „Nechte toho kapitáne, všichni jsme udělali spoustu chyb. Kdyby se třeba jen o tu knihovnu někdo zajímal hned po smrti toho senilního pitomce Rudyse, tak ty klíče mohli mít předchůdci

vyzvednout už dávno“, ulevil si Otys a stráž u vchodových dveří se tvářila, že nic neslyšela. „Já jsem si v lismorským pralesě hned myslel, že je to nějak jednoduchý. To místo bylo přesně popsany na mapě, kterou měl u sebe Rabich. Taková malá svatyně to byla. Sice úplně ztracená v džungli, takže kdo neměl ten plánek by nenašel nikdy nic ani za tisíc let. Ale přece jenom jsme čekali problémy. Ale vono nic, prostě jsme se akorát dobře zorientovali a lup ho. Už jsme ten jehlan, totiž klíč měli“, ozval se se svým postřehem Lichrt Vous, novopečený kapitán. Otys pokýval hlavou. „Je docela dobře možné, že ten kdo o našem plánu věděl, si opsal pouze část těch spisků, ale kdo, kdo?“. „No to je fakt, kdo o tom věděl?“, otázal se Klabzej. Otys pokynul strážím, aby je nechali osamotě. „Já, kapitán Myllys, kapitán Lodyha, kapitán Rabich, knihovník Albych. Za všechny ovšem ručím, tak jako za sebe“. „No dobře, ale ty knihy se v knihovně váleli už celá staletí, kdo má všechno přístup do knihovny?“, otázal se Adon. „Ale mého ho máji se spousta lidí, to není nic tajného, že ta knihovna existuje. Služebnictvo, členové vládnoucího rodu, no prostě spousta lidí. Navíc je možné, že tajemství wadarských klíčů někdo objevil už dávno, dříve před námi a teď toho chce nějak využít ve svůj prospěch“, dumal Otys a vypadal hodně nerozhodně. „No dobře, otázka tedy zní kdo má ten pravý klíč z Šedých pustin?“, pronesl Menhorian. „Podle mého ho mají nyní černí trpaslíci, otázka je, zda znají jeho funkci“, podotkl Lubyh Lodyha. „V tom případě půjdou i po těch dvou zbývajících“, doplnil ho Klabzej. „Možná, že ne. Ten kdo za tím stojí si možná moc dobře uvědomuje, že peníze potřebujeme my, ne černí trpaslíci. Třeba za tím vším stojí snaha, abychom si nemohli zaplatit karmolské žoldnéře. Mě bylo strašně divné, že najednou chtěl Karmolský král Bardach Lezich peníze dopředu. Jako by nám nevěřil, třeba mu někdo o našich potížích řekl. Vždyť nám karmolští vždycky věřili. Vždy když jsme jejich pomoc potřebovali, tak jsme platili až potom“, pokračoval Otys. „A kolikrát to bylo? A to jste peníze měli, vždyť ta pokladnice je přece již dávno zapečetěná“, nedalo Dolwenovi, aby se nezeptal. „To byly vždycky jenom nájezdy jednotlivých klanů a tlup, těch vojáků jsem potřebovali málo, většinou jsme to zvládli sami. Jak už jsem řekl, situace je teď úplně jiná. Jdou proti nám všechny stoliní kmeny sjednocené Dugašem a podporované jinak věčně rozhádanými skřety. A bez Rudysova pokladu si nemůžeme dovolit zaplatit celé vojsko. Jistě, nakonec peníze seženeme. Máme aktivu v zahraničí, spoustu peněz nám dluží Sirilští elfové, vybereme vyšší daně, nakonec to dáme dohromady. Bořimsko je dost bohatá země, ale my ty prostředky potřebujeme okamžitě. Musíme zaplatit minimálně několik tisíc vojáků“. „Jo a co když si z vás ten váš

Rudys taky jenom vystřelil a v tý pokladnici nic není?“, uštěpačně se otázal lupič Fionn. Otys se na něho zdrceně podíval. „Na to nebudu ani radši myslet, naděje umírá poslední..., ne to je nesmysl. Podle všech historických účetních knih ty peníze skutečně existují“. „Jo, jenomže je třeba všechny probendil s holkama a nebo prohrál v karbanu“, ušklíbl se ještě jednou Fionn. „Nech, toho Fionne! Budeme vycházet z toho, že tam jsou. Pomůžeme vám získat ten třetí a doufejme, že pravý klíč. Takže, kde by mohl tak teď být. Víme, že je to ten z Šedých pustin. Podle všeho někdo předběhl výpravu tady kapitána Lodyha a na její místo nastražil falešnou náhradu. Musel zhruba vědět, jak ten klíč má vypadat. Možná, že jim opravdu nejde ani tak o ten poklad, ale spíše o to, abyste vy neměli peníze na zaplacení armády. Ten kdo tohle ukul, třeba nejdřív chce, abyste byli poraženi a obsazeni černými trpaslíky a teprve pak se bude třeba starat o poklad“, shrnul všechny poznatky, které měl k dispozici Klabzej Myšílov, vůdce Nurnských. Vévoda Otys pokýval hlavou. „Takže, já si myslím, že teď musíme něco vymyslet. Hlavně bychom se měli pokusit ten klíč získat zpět. To je úkol číslo jedna. Všechny ostatní teorie, kdo, co a jak si zatím můžeme odpustit“, navrhl Rien Gwardit.

Zbytek večera strávil Otys, jeho kapitáni, knihovník Albych a Nurnská družina vymýšlením nějakého smysluplného plánu. Otys byl zřejmě úplně na dně, neboť zcela přehlížel, že s ním Nurnští jednali občas dosti neuctivě, přerušovali jej a vůbec mu občas kladli otázky, jaké se panovníkovi nekládou. Ale jednání bylo aspoň o to rychlejší. Nakonec bylo rozhodnuto, že se Nurnští společně s Lichrtem vypraví do Šarunských hor pokusit se najít sídlo stoliního náčelníka Dugaše Jednookého, u něhož se dalo předpokládat, že pokud třetí pravý wadarský klíč skutečně padl stolinům do rukou, tak jej bude mít právě on. Od Lichrta se dozvěděli, že Dugaš Jednooký ještě než se stal náčelníkem horď vedl nejprve klan Silných paličníků a později celý kmen Useké ruky. Bořimští sice neznali přesné vazby mezi jednotlivými kmeny a klany, ale věděli, že jim patří vždy určité území, které pak takové společenstvo obývá. O kmenu Useké ruky se vědělo, že sídlí někde v Šarunu. Zcela na konci porady navrhl Myšílov, jestli by nemohli Nurnští jednat s vévodou o samotě. Otys z toho byl zmatený, neboť svým kapitánům i knihovníkovi bezvýhradně věřil. Trapnou situaci vyřešili nakonec kapitáni a Albych tím, že sami odešli. „Myslím, že by bylo dobré, kdyby ty klíče co máte nyní k dispozici byly dobře střežené. Nevíme kdo o tom ví. Nemůžeme vyloučit, že to může být kdokoli z vašeho okolí. Budeme proto předstírat, že jsou všechny pohromadě. Uložte je do nějaké truhličky a tvařte

se, že jsou tam všechny. Ale pro jistotu alespoň jeden schovejte na jiné místo. Tím předejdeme tomu, že kdyby se nositel třetího klíče náhodou zmocnil zbývajících dvou, tak by měl přístup k pokladnici“, navrhl Otysovi Klabzej. „To se nemůže stát, i kdyby se to někomu podařilo, tak pokladnice je dobře střežená..., ale možná máte pravdu. Vemte si tedy ten klíč vy. U vás mám skutečnou jistotu, že do toho nejste zapleteni. Vemte si ten, který jste mi přinesli. A ten zbylý i s tím falešným si vezmu já do své ložnice“, navrhl Otya a jeho návrh družina s rozpaky přijala. „A já mám nápad, vyrobím taky jednu falešnou kopii, aby ta vaše truhlička skutečně obsahoval jako tři ty jehlany, teda klíče“, vykřikl náhle Horác Lipový, který až do této chvíle podřimoval. „A k čemu jako? A jak to uděláš?“, vyjel na něj vůdce Myšílov. „No mám takovou šikovnou soupravičku. To se prostě vodleje do formy z alchymistický hlíny zlato z mincí a pak do toho naškrábu náky ty klikyháky. Tak nějak byla vyrobená i ta falešná kopie, kterou přinesl Lodyha“, rozvíjel svůj plán dále Horác. „No dobře, tak si tu kopii udělej. Ale vezmeme jí s sebou, kdyby třeba čírou náhodou se někdo dozvěděl, že ten klíč máme stále my u sebe, nebo se nám může hodit kdyby nás třeba v Šarunu zajali pro vyjednávání. Bohové, to sem se do toho zamotal. Ale radši musíme být připravený na všechno. I na nesmysly“, schválil Horácovi jeho nápad Menhorian Blathel a nakonec i Myšílov. Jednání bylo u konce. Skončil den plný novinek. Otya se se všemi rozloučil a ani se netajil tím, že se na Numské výhradně spoléhá. Vsadil všechno na jednu kartu. Odešel i s truhličkou projednávat čistě vojenské záležitosti se svými vojáky. Možná dojde k nejhoršímu a hobité z Bořimska budou odkázáni jen na sebe.

Numští se odebrali na přichystaný pokoj a ráno chtěli vyrazit i s Lichtrem na nebezpečnou výpravu s nejistým koncem. Trpaslík Bolbuch si ještě s Lichtrem zašel do zbrojnice, kde dostal zdarma ocelový pancíř, štít, helmu a těžké boty. Byl z toho nadšený. Věčně opilý šterkař si konečně připadal jako voják. Horác si ještě ráno sňahal v místních alchymistickém cechu potřebné propriety na případnou výrobu falešného wadarského klíče a pak již družina vyrazila směrem k Šaranským horám.

Kapitola 12 - Do hor!

Ze Železného hřebu, hlavního města vyrazili dolů na Zelený úvoz, kde přespali. Následující den směřovali otevřenou krajinou k pevnosti Dub. Po jejich levicích se zvedaly hory Divokého Damburu. Na jednom vyvýšeném místě spatřili hobité vojáky, kteří toto místo střežili. Obranný post byl tvořen několika vozy. Jak všiml Lichtr vysvětlil tyto vozy patřili k jedné z hlavních

zbraní, které bořimští měli k dispozici. Těžký vůz byl uspořádan k vytvoření vozové hradby. Přes vysoké a vyztužené postranice se dalo bránit pomocí oštěpů a kuší. Součástí každého vozu byla i jednoduchá věžička, která šla snadno postavit a na níž se umísťovala balista. Před každým vozem bylo ještě nabodáno do země množství ostrých kůlů. Několik takových vozů mohlo vytvořit velice účinnou obranu. Lichtr si krátce promluvil s velitelem. Tito hobité se již střetli s nepřítelem a dokonce při obraně několik černých trpaslíků zabili. Podle velitele patřili k Děrgovu klanu o němž se vědělo, že žije na území Divokého Damburu. To Numské nezajímalo, neboť potřebovali někoho ze Šarunu. Po krátkém odpočinku pokračovali dále. Večer dorazili k pevnosti Dub. Pevnost byla vystavěná z kamených kvádrů a Lichtr na ni byl patřičně pyšný i když připustil, že ji stavěli trpasličí odborníci. Pevnost Dub byla skutečně impozantní. Měla čtvercový půdorys, v každém rohu mohutnou baštu a množství balist a vrhačů kamene se ježilo na zubatých hradbách. Stavbu pochválil Lichtrovi i Menhorian Blathel, který se ostatním světil, že ještě před tím než se dal na dráhu dobrodruha se zabýval fortifikacemi, neboli naukou o stavbě obranných zařízení. V Dubu čekali na družinu příjemné překvapení. Lichtr, který se jako příslušník Železné gardy znal z inspekčních cest s místním velitelem se dozvěděl, že posádka má pod zámek několik stoliních zajatců. Celé družině bylo slíbeno, že je mohou vyslechnout. Ukázalo se, že jedním ze zajatců je i samotný náčelník jistě Uruchovy tlupy. Družina z něj posléze dostala, kde se nalézá místo, kde žije kmen Useklé ruky a kde sídlí většinou samotný Dugaš Jednooký. To místo je skutečně v krajích Šarun a nazývá se Černé jámy. Je tam i vesnice Garhon a Čadorská tvrz. Podle zajatce se právě tam scházejí náčelníci kmenů a klanů. Přesnější popis místa však zajatec nebyl schopen dát. On sám by tam sice trefil „po čuchu“, ale jeho vysvětlovací schopnosti se ukázaly k ničemu. Někteří z družiny sice chtěli zajatce vzít s sebou a donutit ho, aby je k tomu místu dovedl, ale nakonec převážil názor, že by to bylo moc riskantní.

Družina přespala v pevnosti a následujícího dne zamířila do městečka Lodyhy, kde se naposledy všichni pořádně najedli, odpočinuli, nakoupili zásoby a kde také zanechali koně. Vláčet zvířata do hor byl nesmysl. Pěšky začala družina stoupat po travnatých úbočích do Šaranských hor. Míjeli opuštěné salaše, ze kterých místní hobiti již utekli. Cesta vedla vzhůru a družiníci byli rádi, že si vzali hodně zásob, neboť všem bylo jasné, že v nepřehledných horách budou muset trávit ještě hodně času. Následující dny si družina ztěžkla razila cestu horami. Občas narazili na nějakou stezku, ale ze strachu před objevením šli raději divočinou.

Většinou přšlo a oděv nasáklý vodu na náladě nikomu nepřidal. Stravovali se pouze studenou stravou, pouze dvakrát navečer rozdělali oheň, na němž Lichtr uvařil čaj. Numští rozmazlení hobiti stravou posledních dní naštvaně chroupali suchary a tvrdý sýr nebo nasolené uzené. Lichtr se se všemi s těžkým srdcem rozdělil o okoralý koláč, který měl v torně. Nebylo ho však mnoho.

Třetí den pochodu v horách narazili Numští na stoliní osadu. Neviditelný Klabzej šel na průzkum a za necelou hodinu oznámil ostatním, že se jedná pravděpodobně o pasáky koz, kterých není více než tučet a to ještě většina stolinů jsou ženy a děti. „Spíš samice a mláďata. Nebo chcete-li stolinice a stoliňata“, podotkl Lichtr s úšklebkem. Dolwen navrhoval zaútočit a všechny pobít, protože tak aspoň pár stolinů ubude, ale ostatní se nakonec shodli na tom, že na sebe zatím nebudou upozorňovat a osadu obešli. Cesta vedla dále do srdce Šaranských hor.

Družina se rozhodla postupovat spíše v noci po kozích stezkách a přes den se vždy skrýt v nějaké rozsedině. Numští tušili, že se sice blíží k Černým jamám, ale úplně jistotu toho kde jsou nikdo neměl. Bylo rozhodnuto získat zajatce. „Až zase uvidíme nějakou vesnici, tak se pokusíme někoho lapit“, rozhodl vůdce Klabzej a hobit Adon se přihlásil na příští průzkum. „Hele, Lichtre ty pořáď mluvíš vo těch černejch trpaslíkách jako o úplněch primitivech, ale když se tady tak plížíme po těch horách, tak mám pocit, že voni žijou jako my. Maj vesnice, pasou kozy, sou tady stezky a tak“, zeptal se Lichtra Dolwen, když si připínal hrudní pancíř. „Ech“, zaskočil bořimskému hobitovi drobek v puse, „Vodkať ty seš, barbare?“. „Já sem z Mukuru“, odvětil mu válečník a vypjal hrud'. „Jo, tak to jo“, ušklíbl se Lichtr povýšeně a pokračoval. „To že někdo žije ve slepenci chatrčí, umí podojit kozu a nechodí nahatej ještě neznamená, že ho budu považovat za sobě rovnýho“. „Ale no tak jasné, každěj nemůže bejt jako třeba my, elfové. U toho vašeho vévody jsem zaslechl něco o elfech, žijou tady někde poblíž?“, vložil se rychle do rozhovoru Rien Gwardit. „Elfové, no jasné. Na západ od nás je dokonce taková elfí zemička. Siril se jmenuje, pokračuje skrze ní velká stolová cesta. Sou to dobří sousedi. Jejich země je hodně hornatá, vlastně úplně celá. Nemaj tam moc úrodnou půdu, ale víno tam pěstujou dobří, taky tam chovaj hodně koz a ovčí. Jejich sýry jsou vyhlášený. A v jejich hlavním městě Irhannu je magická univerzita a je tam hodně šperkařskej dílen. My s nima docela dost obchodujeme. Jo a Sirilu se taky někdy říká Země vodopádů. To víte tam v těch horách jich je hodně. Krása, já je viděl. A jejich domy jsou stavěný ze dřeva a jsou takový zdobený různějma fezbama. Ale taky tam maj s těma černejma primitivama potíže“,

loupł okem Lichtr po Dolwenovi. Mukurský válečník ovšem narážku nepochopil a spíše se rozhlížel po okolí a odhadoval kudy dnes družina půjde. „Dobře, dobře, ale přeci jenom je rozdíl mezi stolinem a skřetem, ne? To nemůžeš popřít“, otázal se Menhorian Blathel. „Jejda, mezi hnusným jídlem a ještě hnusnějším jídlem je taky rozdíl, ale to ještě neznamená, že tu budu jíst!“, prskl Lichtr. „Myslíte vy hobiti taky na něco jinýho, než na plný panděro?“, zeptal se Klabzej, který měl závažnější starosti. „Hele, nech ho mluvit, dyť má pravdu“, zastal se Lichtra hobit Adon, zatímco další hobit Horách Lipový něco stálo hledal v rucksaku. „Ale no tak dobře, pánové. Samozřejmě, že je rozdíl mezi skřetem a stolinem. Stolini se třeba domluví běžnou obecnou řečí, uměj vyrábět zbraně a zbroje ze železa, provozují obchod, vědí co jsou to peníze. Do jisté míry s takovým stolinem můžete třeba uzavřít určitou dohodu. Umí stavět z kamene. A právě proto jsou nebezpečný! Stačí, pánové?“, rozhlédl se Lichtr po družinících. „Stačí. Jdeme bando!“, zavelel Myšílov k odchodu.

Během noci přišli Numští skutečně na dohled dalších obydli. Zalehli a pozorovali probouzející se vesnici. V jejím středu si pošímlí větší chatrče, kde bylo několik ozbrojenců. Jinak spatřili pouze ženy a děti. „Tak já jdu na obhlídku“, přihlásil se Adon a Menhorian Blathel jej ještě zneviditelnil kouzlem. Obratný hobit se prosmýkl přes balvany, za nimiž zůstala družina, a začal se šoupat do údolí. Jeho cílem byla největší chatrč uprostřed stoliní vesnice. Pouze tu a tam zanechaná šlápota nebo ohnutá tráva mohla někomu naznačit, že něco není zcela v pořádku. Být neviditelný znamenalo téměř jistotu. Téměř. Stoliní šaman, který do vesnice dorazil před několika dny s malým doprovodem zde byl vlastně náhodou. Směřoval na jedno ze shromaždišť stoliních kmenů táhnoucích na Bořimsko. Stoliních šamanů nebylo mnoho, ale vládli poměrně velkou silou a některá jejich zaklínadla a schopnosti, které byly čerpány z drsné divočiny byly zničující a zákeřné. Podobně jako i jiní kouzelníci byli šamané občas doprovázeni létajícími služebníky, které získávali při magických rituálech.

Adon se prosmýkl okolo prvních chatrčí a sebedovědomě si to štrádoval k největší chatrči, kterou chtěl prozkoumat. „Ááách“, vykřikl náhle hobit a chytil se za hlavu. Pak okolo sebe zoufale zašmátral a udělal několik zmatených kroků. V hlavě mu explodovalo prudké bílé světlo a Adon si z hrůzou uvědomil, že nic nevidí. Jeho tělo se zviditelnilo a za několik chvil se již ocitl pod hromadou stolinů, kteří na něj naskákali. Z chýše vylezl stoliní šaman a spokojeně si k sobě zavolal svého létajícího pomocníka. Malá sova dosedla na šamanovo rameno a zviditelnila se. „Špeh! Je tady

špeh!“, vykřikl nějaký stolin a čekal na šamanovy pokyny. Ten vydal příkaz oslepeného Adona přivázat ke kůlu. Pak k němu přikročil a položil mu několik otázek primitivní obecnou řečí. Hobitovi tekla krev z očí a něco zmateně vykřikoval. Nic kloudného z něj však šaman nedostal. Nechal ještě svoji sovou proletět po okolí, ale družiny byla dobře skryta a tak se pták vrátil s nepořízenou. Šaman se rozhodl ponechat hobita v rukách vesničanů, převážně samic a nedospělých stolinů ať si se špehem dělají co chtějí. To znamenalo jediné. Nejdříve budou zajatce trápit a až je to přestane bavit, tak jej zabijí. Šaman zalezl zpět do chatrče a začal se chystat na cestu.

„Chytili ho, chytili Adona!“, oznámil vzrušeným hlasem ostatním lupič Fionn a celé družině se tak naskytl pohled na jejich druha uvázaného u kůlu, kterak obklopený houfem stolinů čelí nejrůznějším ústrkům. Od ran a dopadajících kamenů měl celé tělo poseté ranami, ale nejhorší byl strach z toho co přijde. Černí trpaslíci se zatím předháněli ve vymýšlení nejrůznějších darebáčin, ale dávali si pozor, aby jim zajatec neumřel příliš brzy. Největší zábava přijde přeci až večer a hlavní roli při ní bude hrát oheň. Pouze jediná věc Adonovi ulevila. A to když zjistil, že se mu navrací zrak. Pak omdlel.

Buch! Tělo hobita Adona žuchlo k zemi, když někdo odřízl provaz, který jej poutal ke kůlu. Pak jej někdo polil vodou a on se probral. Vytřel si krev z očí a rozhlédl se. Spatřil pobité stoliny a své druhy, kteří se dávali dohromady po bitce. Nurnští zaútočili na stoliny několik chvil poté co zjistili, že jejich druh upadl do zajetí. Přepad byl úspěšný a stolini byli vesměs pobiti, včetně zákeřného šamana. Pouze několik obyvatel vesnice uprchlo do okolních hor. Klabzej hobitovi ošetřil rány a za několik směn již byla družina opět na pochodu do nitra hor.

Kapitola 13 - Čadorská tvrz

Jeden za druhým šli družiníci po kozích stezkách divokých hor další den. Nyní již šli i za světla, ale dávali si pozor na okolí. „Krása“, shrnul své pocity při jednom odpočinku na jídlo své pocity Menhorian Blathel, když se rozhlédl po okolí. A skutečně okolní krajina byla čarokrásná. Zelené svahy pokryté kobercem květin postupně přecházely až do holých skalisek jejichž vršky byly pokryté sněhovými čepicemi. V hlubokých údolích se valily dravé vody a temné lesy obklopovaly četná jezera. „Jo, krása. A celá tahle krása bude jednou naše. Až vykopeme tu černou špinu“, ulevil si Licht Vouse. „Já mám spíš pocit, že ta černá špína zatím kope do těch vašich hobitích zadků“, podotkl směrem k novopečenému kapitánovi Železné gardy vůdce Klabzej. „Tsss“, odtušil hobit a dál v načatém rozhovoru nepokračoval.

Následující den spatřili v dále černého hada postupujících nepřátel. Několik dalších hodin strávili pozorováním kolony stolinů a skřetů, kteří se valili směrem na Bořimsko. Kožené zástavy se znaky jednotlivých klanů a tlup ponuře vlály nad zástupy ohavných nepřátel. Někteří stolini vlekli válečné stroje po narychlo zpevněné stezce. Když kolona přešla vydali se Nurnští dále. Tušili, že se již blíží k cíli. V jednom údolí v dálce se zvedala oblaka černého kouře. „To musí být Černé jámy a Čadorská tvrz“, ukázal tím směrem Licht a ostatním bylo jasné, že má pravdu.

„Jsme tady“, ukázal vpřed jdoucí Fionn a padl k zemi. Družině se naskytl úchvatný pohled. V rozlehlém údolí stála velická stolini vesnice na břehu jezera, které přecházelo do mokřadu a tím tak krylo jednu stranu před případným útokem. Na okraji jedné ze skal byla přilepená hrubá kamenná tvrz a stezku vedoucí z vesnice hlídala dobrých dvacet sáhů vysoká věž. Bylo vidět několik kováren a koželužen, ze kterých se linul odporný zápach. Houfci nepřátel opouštěly údolí po té samé stezce, kterou již družina viděla. „Počkáme až jich co nejvíc odejde, pak to prozkoumáme a pokusíme se vniknout do té tvrze“, rozhodl Klabzej a rozestavil hlídky. Fionn se postaral o nějaké to zamaskování. Ostatní s úlevou složili torny na zem a udělali si ležení. Následující den strávili v úkrytu a když padl soumrak bylo víceméně jasné, že se stolini údolí vyprázdnilo. Byly vidět pouze pár hlídek a několik dělníků, kteří k večeru přestali pracovat a zalezli do svých chtrčí. „Tak já jdu, prskni na mě to svoje kouzlíčko“, utáhl si Adon, který se již zcela vzpamatoval, opasek s dýkami a přešel balvan. Neviditelný se sešoupl dolů a pak se již mohli ostatní pouze dohadovat kde se asi nachází. „Má kuráž, prostě hobit“, okomentoval Adonovo počínání Licht a zahodil pod sebe ohryzek od jablka.

Adon se rozhodl, že nejprve vyleze na tu vysokou věž. Byla to hrubá stavba, kterou schodiště obtáčelo z vnější strany. A nikde žádné zábradlí. Na samém vrcholu byl vidět prostor z kterého vycházelo světlo. Hobita ten prostor nějak přitahoval.

V malé místnůstce na vrcholku věže držel noční hlídku stolini šaman. Jeho smysly byly posílené halucinogennými bylinami a jeho duševní sílu ještě zvyšoval černý kámen, na který čas od času pokládal šaman své žilnaté pracky. Mezitím se Adon sunul vzhůru po kamenném ochozu, přičemž se snažil nevnímát narůstající hloubku pod ním. Šaman s sebou náhle trhnul, vycítil přítomnost cizí magie a vyšel na ochoz. Vnitřním zrakem spatřil hobitího vetřelce. Adonovi se zjezili chlupy po těle a bylo mu okamžitě jasné kolik uškodilo. Pokusil se na šamana zaútočit vrhací dýkou, ale drsné kouzlo

bylo rychlejší. Tohle již Adon před několika dny zažil. Bolest v hlavě, zviditelnění se a následná slepota. Zoufale se obrátil na útěk. Bez zraku to šlo těžko, snažil se levou rukou dotýkat se zdi, aby měl alespoň nějakou oporu při útěku do hlubin. Šaman vyběhl za ním a jal se jej pronásledovat. Náhle Adon zavrával a udělal krok do prázdna...

„Doprčici!“, vykřikl polohlasem Heft Taras, který držel hlídku a pozoroval potměnou vesnici spoře ozářenou několika výhněmi. Jeho trpasličí zrak byl však dost bystrý na to, aby uviděl padající hobitovo tělo. „Je na placu!“. Družina se chvíli radila co dál, ale nakonec převážil názor, že přepadnou poloprázdnou vesnici útokem hned a nebudou již provádět žádné průzkumy. Teď to šlo rychle. Bojový šik Nurnských vpadl do vesnice a začal pobíjet živé. Stolini otroci jim nebyli rovným soupeřem a několik ozbrojenců rovněž ne. Šaman se sice pokusil organizovat odpor a než družina dorazila k pevnosti, utřila několik nepěkných šrámů, ale nikdo nepadl. Když šaman viděl bezvýchodnost situace, raději se ukryl pod ochranu kouzla a zcela vyčerpaný prchl do tmy. Nurnským to bylo jedno. Pomocí lan přelezli hradbu a takřka bez odporu vnikli do Čadorské tvrze.

Čadorská tvrz nebyla pevností v pravém slova smyslu. Byla postavená z nahrubo opracovaných kamenů pospojovaných primitivní maltou. Kámen na mnoha místech nahrazovalo dřevo a celá stavba byla přilepená na skále, která byla protkaná navzájem pospojovanými jeskyněmi. Vládl v ní stolini náčelník Dugaš Jednooký svému kmeni Useklé ruky a nyní i všem spojeným stoliním a skřetím kmenům. Dugaš zde ovšem nyní nebyl, neboť s celým vojskem již před několika dny odpochoďoval dobývat Bořimsko. Na místě tak zůstal pouze jeden podpurný oddíl, který byl nyní masakrován Nurnskou družinou. „A kudy teď?“, hodil okem na ostatní družiníky trpaslík Heft a utřel si sekeru. Vůdce ukázal na dlouhou tmavou chodbu, která směřovala do nitra hory. Nurnští se uspořádali do bojového postavení a vyrazili vpřed. Chodba mírně stoupala a dno bylo pokryté páchnoucím slizem. Někde před nimi se ozval hrozivý štěkot a řinkot řetězů. Vzápětí se museli utkat se smečkou obřích skřetích psů a několika stoliními strážci, kteří vztekla zaútočili, přičemž se mohutně povzbuzovali řevem. Ale i tento boj skončil pro Nurnské vítězně. Nakonec se ocitli v ohromné duté prostoře, které místo stropu měla hvězdné nebe. Někteří citlivější dobrodruzi se málem pozvraceli z odporného pachu, který zde panoval. Pak zaslechlí tlukot kožnatých křídel a kvílivý hrdelní skřek. S hrůzou zvedli oči nahoru. Nurnští byli napadeni dvěma šarunskými saněmi, které zde stolini drželi jako strážce Černých jam. Byly to těžko zvladatelné bestie s vizáží menšího draka. Nedali se zcela ochočit a tak zde

sloužily spíše jako strážci tohoto místa. Sami stoliné se jich báli a pokud k tomu nedostali přímý rozkaz, tak se k tomuto místu ani nepřibližovali. Saně na tomto místě ovšem vydatně přikrmovali kozím masem a dosti často i některým ze svých slabších druhů. Čepele vyletěly z pochev a závěsníků, střelci natáhli luky a kuše, kouzelníci rychle mumlali zaklínadla. Střet byl prudký a krvavý, ale na jeho konci se na zemi válely dvě saně rozsekané na kusy. Druziníci si ošetřovali rány, zvláště Klabzej Myšilov zde projevil své druidské umění. Boj však nebyl marný. Uprostřed prostory nalezl Fionn kamenný sarkofág, po jehož odklopení ze Nurnští nalezli hromadu zlata a masivní lebku ze stejného kovu. „Tak jsme se aspoň trochu zahojili, když nám pan věvoda nic nedal“, štůchl si do Lichta Vouse Dolven. „Vévoda je čestný muž a svému závazku stojí, nemusíš mít strach, barbare“, odtušil mu hobit z Železné gardy a nešlo si nepovšimnout, že slovo barbar by nejraději nahradil slovem primitiv. „Mně spíš zajímá tohle. To je věc!“, vyzvedl nad hlavu Rien Gwardit zlatou lebku. „Úplně z ní cejtím magickou sílu, úplně to se mnou vibruje. Jó, magie, magie...“. „Mlč, kouzelnicej! Dál ty tvoje rádobý učený řeči známe“, okřikl jej Klabzej, ale to neměl dělat. Náhle ucítil stisk na pravé ruce a když se ohlédl ke svému údivu zjistil, že se mu tou rukou snaží kroutit druhý družinový kouzelník Manhorian Blathel. „Co blblneš, modrovokej! Chytil tě amok?!“, rozkřikl se na Blathela vůdce, když mu došlo o co se kouzelník pokouší. „Nech Rien na pokoji! Nech Rien na pokoji“, sípal Menhorian, ale nakonec vůdcovu ruku pustil. „No, to je pěkný, že se hned po boji začnete skoro prát, ale možná vám už došlo, že jsme ten wadarskej klíč nenašli. A to je dost blbý. Když ho stolini nedali tady k tomu svému rádobý pokladu, tak ho asi musí mít u sebe přímo Dugaš. A to je zlý“, začal lamentovat Licht. „Hm, to je pravda. Akorát co teď s tím?“, přidal se trpaslík Bolbuch. Nurnští se začali radit a nakonec došli k závěru, že honit vrchního stolního náčelníka po horách je podnik s hodně nejistým koncem a rozhodli se vrátit zpět k věvodovi a informovat jej o nezdaru této akce. Chtěli tohle místo opustit co nejdříve, neboť věděli, že zde jsou v přímém ohrožení. Licht chtěl ještě pohřbit Adona, neboť tvrdil, že hobit má být řádně pohřben, ale družina se obávala návratu nepřátel a pro nedostatek času tento návrh odmítla. Čadorskou tvrz a Černé jámy opustili stejnou cestou, kterou sem přišli. Jako had se vinul zástup Nurnských, když pochodoval po kozi stezce skrz hory. Uprostřed si něco zaníceně výpravěli Menhorian a Rien. Když to spatřil vůdce Myšilov, vzpomněl si na nedávnou situaci po boji se šarunskými saněmi a jenom zakroutil hlavou.

Mezitím se situace v Bořimsku vyostřila. Stoliní a skřeti bandy se vyrojily z hor a začaly plenit hobitů vesnice a usedlosti. Hlavní vojvů vedený Dugašem oblehl pevnost Buk na západě Bořimska a po týdenním obléhání a hrdinské obraně ji dobyl. Část hobitů posádky se ovšem probíla z obležení a nyní se připojila k hlavnímu vojsku Otyse Měděného, které se šikovalo v Železném hřbetu. Jižní pevnost Dub naopak stolinímu vojsku stále odolávala a vázala tak část Dugašova vojska. Černé dny přišly na bořimské hobity.

„Támhle hoří další“, ukázal před sebe Fionn. Družina mezitím sešla ze Šarunských hor a na vlastní oči tak Nurnští viděli poust' napáchanou nájezdňky. Lichtr družinu během několika dní provedl přes lesy až do Železného hřbetu. Cestou mnoho nemluvili, neboť odhadnout budoucnost bylo těžké. Zamlklý byl zejména Lichtr Vous, ale i na některé družiníky dolehla špatná nálada.

Železný hřbet přivítal družinu zavřenými branami. Lichtr však rychle zařídil vstup dovnitř a audienci u vévody Otyse Měděného. Na Otysovi byla patrná změna. Na první pohled z něj sršela energie, udával rozkazy, organizoval nezbytné věci pro nadcházející dny a vedl si jako pravý panovník. Nurnské přijal s úctou a nabídl jim pravici. „Předpokládám pánové, že jste neuspěli. Ani se tomu nedivím. Mnohé se vyjasnilo. A mám-li být upřímný tak se vlastně celá situace zjednodušila. Jsme sami!“. „Jak sami? A co se stalo?“, otázal se Myšilov nechápavě. „Není mnoho času, ale ve stručnosti vám mohu sdělit zhruba toto. Celá ta událost s těmi pitomými wadarskými klíči se má takto. My teď máme v držení dva, tedy i s tím co teď máte u sebe vy. Takže bych vás požádal o jeho vrácení. Hned!“, natáhl Otyš ruku k vůdci Nurnských a výraz v jeho tváři nepřipouštěl odpor. „Jistě pane. Stejně si myslím, že byla blbost ho vláčet do těch pitomejch hor“, Myšilov odevzdal zlatý jehlan a dál s ostatními naslouchal. „Ten třetí, který byl ukrytý v Šedých pustinách podle všeho někdo vyzvedl dříve a nahradil ho falzifikátem. Nemám celkem pochyb, že za tím stojí Dugaš, ten stoliní hajzl. Někdo mu ovšem musel dát k tomu informace. A ten někdo beze všech pochybností byl můj bratranec. Dullák se to prase jmenuje. Takovej zakomplexovanej mužíček. Šedivá myš našeho rodu. Měl přístup samozřejmě i do knihovny. Celá léta si tam chodil studovat. Všechno to do sebe začalo zapadat, když mi předečvirem mí lidé v Barratu přinesli zprávy, že ten kdo pustl Karnolským informace o naší znepokojivé finanční situaci byl právě Dullák. Bohové vědí co jim ještě navykládal. Proto ta náhle zaražená pomoc, proto požadavky na platby předem...“. „No počkejte, to mi chcete namluvit, že

se hobit spojil s černejma stolinama. Dokonce se skřetama. To je mi nějaký divný?“, skočil vévodovi do řeči Horác Lipový. „Dullák byl vždycky divnej, nejvíc se staral o peníze. Von je to navíc bratranec z druhého kolene. Nemá ani vousy jako naše linie“, pohladil si hobitů vévoda pěstěný vous, „vždycky žádal víc než na co měl nárok. Určitě si myslel, že vládnout by měl on sám. No to by to dopadlo! Tfu! Blbý je, že vono to už vlastně dopadá!“. „Já taky nemám vousy, vono ostatně vy jste první vousatej hobit, kterýho vidím. Teda jako pardon. Ale paktovat se s tou černou havětí to jako je dost silnej mehaj!“, poněkud neslušně pokračoval pan Lipový. „Libovej sklapni kušnu! To teď není důležité. Spíš nám vévodo řekněte, co se teď chystá? Kde je ten Dullák?“. „To netuším a ani to pro tuhle chvíli není ani důležité. To budeme řešit později. Teda doufám, že to bude mít kdo řešit. Taky není jasný, jestli ten třetí klíč má von nebo Dugaš, ale jak říkám, teď se budou řešit jiné věci!“ „„Válka?“, otázal se Menhorian Blathel. „Válka tu je už dávno, milej pane! Se vším co k tomu patří. To jste si možná všimnul!“, poněkud vztekle odvětil vévoda, ale za chvíli opět přešel do klidnějšího tónu. „Takže pánové, bylo mi ctí s vámi spolupracovat a samozřejmě bych o vaší práci stál i nadále. Tady máte aspoň zálohu. Je z peněz, které jsme zatím dali dohromady“, s těmito slovy podal Klabzejovi naditý váček. Klabzej Myšilov coby vůdce družiny rychle zkušeným okem dobrodruha odhadl jeho hodnotu. „Drahokamy ze Štěrků, mají poctivou hodnotu“. „Dobře, budeme pokračovat. Takže jaký pro nás máte pokyny?“, zastrčil si vůdce Nurnských váček za opasek. „Pane Lichtre, připojte se ke gardě. Díky! A pro vás nic konkrétního nemám, budu rád když se přidáte k vojsku. Vyrážíme pozítří. K Zálukám. Tam se rozhodne o dalším osudu Bořimska. Dugaš tam bude za pár dní. Pokud chce dobýt Železný hřbet, tak musí táhnout tudy. Takže ho předejdeme a vybudujeme obranu. Díky pánové, to je vše“, vévoda pokynul rukou a Nurnští opustili místnost.

„To sou teda věci. Bratrance z druhého kolena. Stoliní, skřeti, hobití. Zlatý klíče. No já nevím, já bych radši chlastal“, ulevil si v přiděleném pokoji Heft Taras. „Je to nějaký zamotaný, ale je jasný, že nám ten Otyš neřekl všechno. Nakonec, proč by nám to měl vykládat? Má svejch starostí dost“, rozmýšlel Rien Gwardit. „Myslíte, že dostaneme zbytek těch peněz“, otázal se trpaslík Bolbuch, známý škudlil. „Když ta bitva dopadne dobře, tak jo. Když ne, tak berem kramle. My máme, narozdíl vod těch místních hobitů, kam jít“, uzavřel večerní debatu trpaslík Heft a přihnul si z láhve.

Kapitola 15 - Záluky, Traven 1063

Pro obranu bylo okolí městečka Záluky ideální. Na severu se nacházelo několik jezer a jižní stranu krylo menší pohorí. Krajinu zde tvořilo několik kopců. Nebyly příliš strmé, ale jejich stráně byly pokryté velikými zarostlými balvany. Několik strží rovněž dávalo jistotu, že stoliní útok narazí na přirozené překážky a nebude moci proběhnout drtivý frontální útok, kterého se vévoda Otyš obával. Hobitů vojsko se na těchto kopcích rozložilo a horečně připravovalo obranu. Na kopce byly vytahány válečné vozy pospojované řetězy, byly vykáceny březové hájky, aby nic nebránilo střelcům ve výhledu. Na místech předpokládáných útoků byly vykopány jámy plné špičatých klacků a před vozy se začaly ježit nabroušené kůly. Válečné vozy byly ostatně pýchou bořimského vojska. Byly dostatečně mobilní, každý byl tažen několika páry těžkých poníků, měl vyvýšené zpevněné postranice, které chránily elitní střelce z kuší a luků a většina vozů byla vybavena i provizorními věžemi z kulatiny, které byly osazeny balistami. Snad na každické volné místo v hobitů linii byly umístěny balisty chráněné proutěnými koši s hlinou. Zcela vzadu se nacházely katapulty připravené metat do útočníků spršky balvanů a zápalné koule. Na všechny balvany a skaliska se pomocí žebříků a lan vysápali střelci s dostatečnými zásobami šípů a šipek. Obrana těchto osamocených ostrůvků před hlavní linií vyžadovala zvlášť statečné muže, neboť bylo jasné, že budou muset vydržet bez pomoci po celý čas střetu. Na příhodných místech byly také vyhloubeny strouhy, které byly připraveny odborníci z řad příslušníků Vysokého alchymistického učení z Železného hřbetu těsně před předpokládáním útokem naplnit hoflavou směsí. Příslušníci tohoto oddílu si říkali Zelené čepice a společně s vévodovou Železnou gardou tvořili elitu bořimského vojska. Část Zelených čepic navíc již operovala v týlu postupujícího Dugašova vojska a narušovala jeho postup. Bylo jich však málo a tak jejich odvážné, převážně noční přepady, znamenaly pro stolinu pouze malé zdržení. Největším úspěchem Zelených čepic byla likvidace několika stoliních katapultů, což byla zbraň, které se Otyš Měděný obával nejvíce. Těžké kameny metané těmito stroji, byly největším nebezpečím pro hobitů obrannou linii. Za tento přepad však Zelené čepice draze zaplatily smrtí téměř třetiny svých členů.

Při plánování bitvy vsadil Otyš na obranu. Nemohl jinak. Běžný hobitů voják, snad z několika málo výjimkami, se těžko mohl postavit tváří v tvář stolinímu válečníkovi. Otyš vsadil na to, že Dugašovi bude dělat největší problém udržení jednoty stoliního vojska. Tato armáda byla založena na klanovém principu a jednotlivé kmeny spolu měly často nevyřízené účty. Přítomnost mnoha skřetích tlup také nebyla zrovna zárukou nějaké soudržnosti. Zatím to však Dugašovi vycházelo a kromě několika

šarvátech postupovalo jeho vojsko při plenění Bořimska relativně jednotně. Dugaš však potřeboval rozbít hlavní bořimské vojsko co nejrychleji a Otyš to věděl. Síla bořimského vojska spočívala v propracované defenzivě, výborné logistice a ve střelecké převaze. V případě prohry hodlal Otyš ustoupit za hradby Železného hřbetu a tam klást poslední odpor. Kdyby nastal tento černý scénář kalkuloval také s tím, že by se nakonec Karnolská říše rozhoupala a poskytla Bořimsku pomoc. To by ovšem znamenalo, že Bořimsko bude celkem bez odporu plněno.

Dva dny budovali bořimští horečně obranu. Nad jejich hlavami vlály černobílé bořimské prapory se zlatou korunou. Střed tvořila Železná garda a pak se táhla linie vojska tvořená pravidelnými oddíly, obrannými postaveními a zálohu tvořili nevytrénované houfce špatně vyzbrojených vesničanů. Celkem vojsko Otyse Měděného čítalo necelých sedm tisíc hlav.

Pak přitáhl Dugaš Jednooký a jeho hordy. Pod jeho karabáčem táhlo přes deset tisíc brutálních válečníků. Organizace stolinů značně pokulhávala za bořimskou. Jednotlivé tlupy a klany postupovaly vpřed a nebraly mnoho ohledů na nějakou koordinaci. Neexistovala společná výzbroj. Vedle sebe stáli stoliné ozbrojení těžkými mlaty i dlouhými píkami, takže docházelo k vzájemnému překážení. O skřetech ani nemluvě. Určitý přehled měl Dugaš jedině podle četných zástav, zlátaných z různých kůží. Jeho podnáčelníci se sice snažili udržet jakýsi pořádek, ale dařilo se jim to jen částečně. Obrovské vojsko tak přitáhlo pod zálučky kopce jako jeden velký chumel. Obrovské stoliní katapulty obtížně manévrovaly a jejich obsluhy měly plné pracky práce s vyhledáváním cílů. Jejich hlavním cílem se měly stát bořimské vozy, ale obě vojska byla zatím od sebe ještě příliš vzdálená.

Vévoda Otyš Měděný naposledy obešel své vojsko a promluvil k němu něco povzbudivých slov. Nebylo jich však příliš třeba. Každý bořimský hobit věděl o co se v následujících hodinách hraje.

Okolo poledního zapráskaly biče a první skřeti vyrazili. Za mohutného řevu se prodírali vpřed, ale tento spíše průzkumný útok skončil snadno odražený. Projektily vystřelované hobitůmi střelci z vyvýšených postavení drtivou většinu prvních útočníků zmasakrovaly. Pak se začaly zastřelovat stoliní katapulty mířící právě na osamocené palposty obránců, které byly umístěné na velikých balvanech a skalkách. Toto ostřelování bylo zoufalé nepřesné, některé humpolácky zhotovené stroje se samy od sebe rozpadly, neboť nevydržely námahu a navíc jejich pevnost již byla narušena během přesunu z hor. Pokud však vystřelované těžké kameny našly svůj cíl byl jejich dopad pro obránce devastující. A pak již vyrazila

celá masa Dugašova vojska bez ohledu na ztráty ve vlastních řadách. Začala vlastní bitva. Útočníci museli běžet do svahu a to je zpomalovalo. Z bořimských postavení vyletělo mračno střel a hobití katapulty začaly metat spršky hrubých kamenů. Útočníci padali po velkých počtech a jejich postup začal váznout. Podávalo se jim však za pomoci vztyčených kmenů obsadit některé hobití palposty a jejich obránce rozsvat na kusy. Pod přívalem střel však nakonec první vlna ustoupila a poskytla tak obráncům čas na oddych a doplnění střeliva.

Druhá vlna přišla vzápětí. Tentokrát se stoliné dostali až téměř k hlavní bořimské linii. Hobité zoufale zapalovali jámy naplněné hořlavinami před svými postaveními a mnoho skřetů a stolinů tak uhořelo. Na některých místech již obránci vztyčovali dlouhé píky proti temné mase a připravovali se na možné prolomení linie. Nakonec však byla odražena i druhá vlna Dugašova útoku. Obsluhy hobitích balist a katapultů horečně přísouvali další munici a snažili se ustupujícím stolinům způsobit další ztráty. Někteří hobité nevydrželi držet linii a vyběhli vpřed dobýt raněné útočníky, ale rozkazy kapitánů je rychle odvolaly zpět do jejich postavení. Přísná kázeň a dodržování rozkazů byl hlavní důvod toho, že bořimská obrana dosud odolávala.

Těsně před soumrakem přišel další útok. Tentokrát se stoliné snažili přivléci své zbývající katapulty co nejbližší. Mnohé jimi vystřelené projektily sice skončily ve vlastních řadách, ale zásah dostalo i několik hobitích vozů. Na několika místech se obranná linie začala rozpadat. Hobití střely si sice opět vyžádaly krvavou daň mezi útočníky, ale situace začala být kritická. Nad bojištěm se místy vznášel dým a přicházející soumrak také začínal činit organizaci obrany těžko přehlednou. Na několika místech prorazily útočící oddíly obranu a donutily tak obránce ustoupit do předem připravených postavení. Mnoho hobitů však při tom bylo zabito a některé především pomocné sbory začaly kolísat na duchu. Vévoda Otys ze svého postavení na jednom ze záluckých kopců vydával rozkazy k znovuoobnovení obrany. V skvostném pancíři bez helmy dodával svým příkladem odvahu všem okolo. Toto byla jeho hodina. Nakonec byla odražena i třetí vlna. Na bojiště padla tma. Obránci se zoufale přeskupovali a Otys Měděný, doprovázený částí své gardy se rozeběhl obíhat co nejvíce postavení, aby všem obráncům dodal odvahy. Pro obnovení linie učinili obránci, vděční za chvíli oddychu, maximum. Opatření to byla mnohdy více než provizorní. Ostřelovaní pokračovalo z obou stran. Hobité rovněž zapálili maximum ohňů, aby osvětlili bojiště. Tma byla výhodná pro útočníky a obránci to dobře věděli.

Situace Dugašova vojska však začala být

také kritická. Stoliné se skřety utrpěli v dosavadních bojích obrovské ztráty, způsobené převážně střelbou. Některé tlupy byly již zcela vyhlazeny a jejich zbytky začaly dezertovat ve tmě z bojiště. Proti dezercím sice Dugaš zakročil s maximální brutalitou, ale věděl, že pokud rychle nezvítězí, může to pro jeho vojsko mít fatální následky. Pořádek byl jakž takž obnoven a a tentokrát se do útoku vrhl i samotný stoliní náčelník se svým klanem Useklé ruky. Do útoku se nyní valilo celé stoliní vojsko rozhodnuté obránce udupat brutální silou.

Noc byla pro obránce zoufalá, viditelnost byla mizerná a navíc jim začalo docházet střelivo. Střelba byla stále sporadičtější a šípy začaly létat stále nahodileji. Masa útočníků vycítila šanci a prodírala vzhůru skrze rozbité překážky a hromady mrtvých a raněných spolubojovníků. Na několika místech byli bránci se hobité zmasakrování a stoliné se začali propracovávat stále hlouběji a hlouběji. Obránci vztyčili dlouhé píky a přeskupili se do čtverců na vyvýšeninách a kladli zoufalý odpor. Železná garda s vévodou zaujala rovněž obranné postavení v němž se pomalu prosekávala bojištěm na neohroženější místa. Okolo půlnoci se zdálo, že Dugašovo vojsko získává rozhodující převahu. Vévoda začal uvažovat o vydání povelu k ústupu do Železného hřbetu dokud ještě může být proveden alespoň trochu organizovaně. Z obranných čtverců se stávaly trojúhelníky a mysl některých hobitích oddílů začala kolísat. Situace byla chaotická a železná pěst, která dosud vládla záluckým kopcům začala ochabovat. Právě křídlo obrany se zcela zhroutilo a nevycvičená domobrana se dala na útek. Zkušenější vojáci však posílili obranná postavení ve středu bojiště a decimované čtverce opět uzamkly své řady. A pak někdy nad ránem se situace zlomila. Úsvit odhalil zdupané bojiště. Polorozbité hrozny obránců stále odolávaly. Dugašovo vojsko bylo vyčerpáno. Proti obráncům již vybíhali pouze nejodolnější válečníci a ti vesměs končili nabodání na píkách. Vztekly Dugaš marně vyřvával povel, kromě několika nejvěrnějších jej již nikdo neposlouchal. Většina stolinů bezcílně pobíhala po pojišti nebo se obracela na útek. Tohle nebylo snadně vítězství zakončené slibovaným plněním. Tohle byl masakr.

Ten voják se jmenoval Kulivoj Babák a patřil k druhé kompanii Pohofínských střelců. Obličej měl zalitý krví a pořádně neviděl. V kuši měl založenou poslední šípku. Jeho kumpánie byla z větší části rozprášená a on se teď napl v šoku potácel po bitevním poli. A pak uviděl velkého řvoucího stolina. „Tumáš, ty černoto černá! Chlíváku posranej!“, zamumlal si Kulivoj a bez nějakého velkého míření po nepříteli vystřelil. Pak

se sesul na kolena a vyčerpáním se pozvracel.

Několik stovek karnolských kavaléristů dorazilo za svítání. Karnolský panovník Bardach Lezich se nakonec rozhoupal a opožděně bořimským pomoc poslal. Nepříteli rozhodného panovníka nakonec přesvědčili jeho generálové, že pád Bořimska by Karnolu přinesl jenom potíže ať ekonomického nebo vojenského rázu. Karnolská jízda sice přijela již do rozhodnuté bitvy, ale její podíl na pronásledování a následném zmasakrování zbytku Dugašova vojska byl nepochybnitelný. Byla to snadná práce. Do damburských a šarunských hor se vrátilo pouze několik stovek válečníků. Stoliní invaze skončila.

Bitva u Záluk z roku 1063 se stala legendou, která bude žít ještě po mnoho generací. Vévoda Otys si po této slavné bitvě změnil přízvisko z Měděný na Železný. Dugašovo mrtvé tělo bylo nalezeno až další den. Dugaš měl v pravém oku šípku z kuše, která mu vnikla hluboko do mozku. Kulivoj Babák se nikdy nedozvěděl koho to tenkrát zastřelil.

Role Nurnské družiny v bitvě u Záluk byla pouze epizodní. Všichni Numští spolehlivě hájili světenou pozici mezi hobitími oddíly a neustoupili ani o píď. S trochou nadsázky by se dalo říct, že ten den se družina stala součástí bořimského vojska.

Kapitola 16 - Komáří bažina

„Díky, pánové! Díky za všechno!“, potrásl si s každým družiníkem pravici vévoda Otys. Byly to již dva dny, kdy jeho vojsko slavně zvítězilo v bitvě u Záluk a když si bořimský panovník našel na družinu trochu času. Našel si ho rád. „Tak co? Máte ten klíč? Prej ten vrchní stolin padl v bitvě?“, otázal se vévody vůdce Klabzej. „Dugaš je skutečně mrtvej. Dá se to říct téměř s jistotou. Několik zajatců potvrdilo, že je to on. Ale nic u sebe neměl. Nic jsme nenalezli ani v jejich ležení“. „A co děláte s takovejma stoliníma zajatcema? Musej makat, co?“, skočil do rozhovoru zvědavý hobit Horác. „Ne, zajatci nemusej vůbec makat...“. „Libovej zalez! Takže teda jako klíč zase není. Tak co teda ten Dullák? Toho jste chytili?“. „Zatím ho nemáme. Tak trochu si přestávám být jistý, jestli ten třetí klíč vůbec kdy najdeme. Ale Dulláka chci! Živýho nebo mrtvýho! Máš zprávy o tom, že byl viděnej někde tady. U Komáří bažiny. Je to takovej vošklivý močál u hor. Kdysi ta oblast byla obývaná, ale když tam začala před lety prsokovat voda, tak odtamtud většina obyvatel utekla. Je dost možný, že jsou tam pak nějaký stezky do hor. To nevím, poslal jsem tam pár Zelenejch čepic, ale kdyby snad pánové sami chtěli...“. „No jasně! Vyšfouráme Dulláka! Bafnem ho za fligr“, zvolal Rien Gwardit. Družina souhlasně

zabručela. „A co zbytek peněz?“, neopomenul se dotázat trpaslík Bolbuch. „Za pár dní budou připravený, ať se již vrátíte s tím klíčem nebo bez něj. Já bych toho Rudyse Moudrýho nejradši přejemenoval na Rudyse Tupýho...“, ujelo vévodovi, ale to se již družina odebrala z komnat.

„Tak pane Dullák, teďkonc koukejte vyspat měšec a dát nám co nám dlužíte!“, zařval na postaršího obtlouklého hobita mohutný stolin. Byl to Marluš Hřeb, oblečený do kožené vesty, posázené cvoky, jehož krk chránil mohutný ocelový nákrčník. Na hlavě měl kulatou helmici s líncemi a obličej mu obvykle kryla kroužková zástěrka. Tu však nyní měl spuštěnou a odkrýval tak mohutnou dršku plnou obrovských zubů, které byly typickým znakem jeho rasy, černých trpaslíků. Šel z něj strach. A okolo něj stáli jeho kumpáni, tvořící pestrrou směskou ras. Hobit byl ovšem také obklopený svojí družinou. Už se schylovalo k bitce, ale hobit nakonec couvl. „Tady máš, Hřebe. Vlastně nevím, proč ti to dávám. Válku jste prosrali a ze mě bude psanec!“. „Tu věc si dostal, ty malej sráči! A je mi upřímně jedno, že si jí teď už můžeš strčit maximálně do řiti! Připravte se bando k odchodu, práce je pro nás všude dost!“, houkl Marluš Hřeb na svoje kumpány. Zsinalý hobit Dullák se potil a tvářil se nerozhodně. Byl oblečený v drahý šat, na hlavě měl parádní baret s pérem a mohutná spona na opasku tvořila dominantu jeho pupku.

„Pane, pane, do zbraně! Jdou sem vetřelci!“, přiběhl k Dullákovi hobit s helmou na hlavě. „Jaký vetřelci, Honychu! Mluv!“, vyjekl na něj Dullák. „Cože! To je zrada! Kdo to je? Zelený čepice, kýho d’asa!?“, zařval Hřeb a hmátl po sekyře. „Nevím, pane! Je jich asi deset a sou po zuby vobzbrojený...“.

Nurnští po několika dnech bloudění v mokřadu konečně našli to co hledali. Zasluhu na tom měl především Klabzej Myšílov a jeho stopařské umění ve spojení se znalostí přírody. U polorozbořené věže objevili dočasný úkryt zrádce Dulláka. Družinici utvořili rojníci a dali se do díla.

Předsunuté hlídky Dulláka, tvořené několika hobity, doslova smetli do vlhké půdy. „Živýho nebo mrtvýho!“, zařval Myšílov a kouzlem potrhla jednomu z protivníků vnitřnosti. Jeden z lidí v Hřebově družině rozpráhl ruce a chystal se na útočníky seslat nějaké ohavné kouzlo. Neseslal. Barbar Dolwen mu vrazil meč do břicha dříve. Heft s Bolbuchem odpravili v mžiku dalšího z protivníků, snědého barbara, který ani nestačil tasit. Marluš okolo sebe shromáždil své lidi a vrhl se vpřed. Mával sekerou a řval. Ocel se střetla s ocelí a začala téci krev na straně Nurnských. Dullákovi hobité se rovněž zapojili do boje a to převážně střelbou. Naštěstí pro Nurnské tu byl Menhorian

Blathel a většinu šípů dokázal kouzlem odvrátit. Rien seslal na muže s krysím obličejem záplavu ohně, ale ten ještě před tím než uhořel stačil vrženou dýkou těžce poranit Horáce Lipového. Fionn sestřelil dva hobity z věže a včas se stáhnul před prudkým výpadem barbara, který se okolo sebe oháněl kyjem. Vzápětí však Marluš Hřeb poslal k zemi těžce zraněného Bolbucha a další ranou odhodil i Hefta Tarase. Kritickou situaci zachránil Dolwen, ke kterému se připojil i vůdce Klabzej. Marluš padl k zemi a s jeho smrtí opustila odvaha i zbytek jeho lidí. Jeden se chtěl vzdát, ale nebylo mu to nic platné. Zbytek hobitů i Dullákem se stáhl do staré věže. Numští dorazili zbývající protivníky. Jen jeden z Hřebových mužů jim utekl, ale na tom nezáleželo. Myšilov, Dolwen, Rien, Blathel a Fionn vnikli do věže za uprchlíky. Hobiti se v ponuré a vlhě prostofe zuřivě bránili vrháním výbušnin a hořícího oleje. Fionna se jim podařilo téměř upálit a rovněž Rien nevypadal dobře. Pak však zbytek pronikl ohněm a dýmem a všechny hobity pozabíjel. Tedy kromě Dulláka. Ten si klekl na kolena a vzdal se. Bylo po boji.

„Tak to vysol, ukaž kapsy!“, strčil do Dulláka Horác Lipový, který se již vzpamatoval z utržené rány a po vypití kouzelného lektvaru se mu vrátilo zdraví i odvaha. „Tady, pánové. Tady je to co určitě hledáte“, vysoukal ze sebe upocený, ale nezraněný Dullák. „Jo, to je přesně vono!“, zajásal Menhorian Blathel když od zajatce převzal zlatý předmět. „Ukaž. Jo je to vono a vypadá pravěj“, zahlaholil vesele Rien Gwardit v očouzeném plášti. A tak Numští získali třetí klíč.

„Co s ním?“, ukázal na zlomeného Dulláka Menhorian Blathel. „Upálit, upálit!“, zavýskl Rien Gwardit a jeho výraz se stal hrozivým. „Ale, hovno! Vévoda řek živýho nebo mrtvýho. Takže...“, kývl Myšilov na Dolwena a ten tasil. „Hlavu bereme! Obrat všechny důkladně a deme zpátky do Železného hřbetu“.

Kapitola 17 - Domů

„Takže máme tohle a tohle, milej pane“, položil na vévodův stůl, umístěný u obrovského krbu v zasedacím sále, zkrvavený balík Klabzej Myšilov. Vévoda zrovna něco řešil se svými nejbližšími dvořany a kapitány. Numští ke svému překvapení uviděli i několik elfů. „Pánové z Irhannské univerzity. Možná, že se s jejich pomocí dostaneme do pokladnice i bez toho pitomého klíče“, přivítal družinový vévoda Otys Železný. „Ještě bych, pane vévodo, nepředbíhal událostem. Je to vskutku zapeklitý oříšek, řekl bych“, uklonil se jeden z elfů a vzápětí zděšeně vykřikl. Z látkového pytle, který na stůl položil Myšilov vypadla useknutá hlava. „No tak, pánové! Tohle svinstvo snad na stůl nepatří!“,

okřikl družiníky jeden z vévodových kapitánů. „Patří, nepatří! Berte nebo nechte bejt!“, vykřikl elf Rien Gwardit, známý svým taktickým a vybraným chováním. Klabzej Myšilov před něj rychle předstoupil a vytasil se se zlatým vádarským klíčem, který zabavili dekapitovanému Dullákovi. „Myslím, že tyhle pány už potřebovat nebudete! Máme!“, zvolal vůdce Numských triumfálně. Otys Železný opatrně předmět převzal a podrobil ho bedlivému zkoumání společně s ostatními přítomnými. „Počkejte zde, pánové. Prosím. Zatím se obcerstvěte“, oznámil po chvíli Numským a se svým doprovodem se odebral pryč. Numští se rozvalili u stolu a vyčkávali, zatímco několik sluhů jim přineslo výtečnou krmí a pití. „Tohle miluju, takový to napětí těsně před tím než budeme vyhlášený za hrdiny. A samozřejmě. Na prachy se taky těším“, rozlil se blažený úsměv na tváři Rien Gwardita. „Já myslím, že ten klíč musí bejt pravěj, ale ještě bych nepředbíhal událostem“, mínil svého kolegu Menhorian Blathel. Asi hodinu takhle družiníci nezávazně tlachali, když konečně přišel vévoda Otys zpět. Usmíval se od ucha k uchu a Numští věděli, že vše dobře dopadlo. „Jako po másle, pánové. Jako po másle“, patřil vādám dík celeho Bořimska a tohle je pro vás“, položil vévoda na stůl naditý hedvábný váček. Bylo toho podstatně víc, než bylo původně dohodnuto. „A pane vévodo, kolik tam toho ten Ruda teda v tý pokladnici nechal“, neopomenul se zeptat Horác Lipový. „Dost, pane. Myslím, že dost...“, smál se vévoda a společně s ním se rozesmáli všichni přítomní bořimští hobiti. I sirlíští elfové z Irhannské univerzity se nakonec k všeobecnému veselí přidali. Nějaký sluha mezitím na vévodův rozkaz uklidil useknutou hlavu Dullákovu. Skončila v odpadní jímce.

V Železném hřbetu pobyla družina ještě několik dní. Všichni si užívali pohodlí a lenošení. Snad každý družiník přibral na váze. Pak je vévoda Otys Železný osobně za příteřského tlachání vyprovodil až k městským branám. A pak již jen cesta po stolové cestě, Barrat, Rodoch, Nurn a Liscannor...

Epilog

Na bořimské hobity čekala spousta práce. Země se vzpamatovala z vpádu stolinů. Obnova trvala dlouhé měsíce. V den výročí bitvy v Záluk došlo o rok později v Barratu, hlavním městě říše Karnolské k tzv. Velké dohodě z roku 1064, mezi karnolskými, bořimskými a sirlískými vyjednavací. Dohoda rozdělovala bývalá území známá kdysi jako Dambur a Šarun mezi tyto tři státy. Území bylo sice rozdělené, ale bylo nutno

ještě vyhnat všechny černé stoliny, skřety a podobnou pakáz. Do hor vyrazily Zelené čepice...

O Jakoubkovi

Dwany Růžička

Kam vede tvoje cesta, Jakoubku?

*Vylétls z hnízda, holoubku,
dal ses stezkou od otčiny bran,
nad hlavou ti kouží hejna vran.*

*Ruce tvoje nepřátele trýzní,
přitom tvoje rty se baví písní,
chceš být stále znám jako kat?
Vždyť přec kdysis lidi míval rád.*

*Opravdu myslíš, že ve světě
pšenka ti, chlapče, pokvete?*

*Na tvé duši se už usazují stíny,
kdyžs odcházel, tak byl jsi někdo jiný.*

*Tak nezapomeň na své vychování,
copak být lidským ti někdo brání?*

*Stráž se, bys jednou nebyl vlastním katem
a nezakončil vlastní život matem.*

Starostenské novinky

Bolbuch, starosta

Po návratu z výpravy do země Nordwaith o předradostinách strávili Numští delší čas v Liscannoru. Nedá se ovšem říci, že by tato doba byla prostá vzruchů. Někdy tomu bylo právě naopak. První vzruch nastal již během dělení kořisti při návratu, ale to sem příliš nepatří. Ostatně i dál se děly zajímavé věci. Ještě je třeba připomenout, že z výpravy se nevrátil Worrell Sovák, jehož ztrátu těžce neseme.

Nejprve prasklo, že Pamilla Nórienská je v jiném stavu. Pachatelem byl označen Zoltar Zemikosa, který se s matkou Pamilly, Lúniel Pitkovou, nejprve těžce pohádal. Lúniel, která chtěla svou dceru stůj co stůj dostat pod čepec, spojovala nějaký čas tento požadavek i s vyřešením neutěšené situace kolem hostince U hrocha. Nicméně poté, co jí Zoltar Zemikosa slíbil, že jí přivede pro dceru náležitého ženicha, souhlasila, že si na nového ženicha počká. Zřejmě jí představa Zemikosa jako zetě moc nelákala.

Zoltar Zemikosa se pro ženicha vydal do knížectví Mirellského, kam jej doprovázeli Dwany Růžička a Milo Pelíšek.

Situace kolem hostince U hrocha se ale vyjasnila ihned po jejich odjezdu, kdy se všechno zřejmě paní Pitkové rozleželo v hlavě a z obav před možným vyvlastněním hospodu přepsala na svého syna Luncia. Myslím, že to bylo k velké radosti všech hostů. Luncius okamžitě započal s rekonstrukcí, která už byla dlouho zapotřebí. Nákladem několika set zlatých nechal nakoupit nové vybavení vnitřní i pro letní čas, pořídil nový výčep, vybělil lokál i další místnosti a zrekonstruoval pokoje pro hosty. Taktéž omítka a střecha byly opraveny. Luncius vykoval zbroje a zbraně, které rozvěsil po stěnách, avšak zachoval též stávající trofejní dekorace lokálu. Nad vchodem do hospody houpe se zavěšený plechový hroch. Znovuotevřen byl lokál 16.7.1077 a obsluhu zajišťují Lunciova žena Swijana a dospívající dcera Luna, za občasné pomoci Liscannoského kováře.

Mezitím se už do nastálého zmatku narodila Pamillina dcera, Zita Nórienská.

Proslechlo se též, že ve Vranigostu 7.7.1077 proběhla svatba Aeddovy dcery Ilayen a nurnského brašnáře Leomana Kuranta.

Následně se vrátili mláďenci z cesty do Mirellu a přivedli s sebou jistěho Vildu Peška. Pešek se hned hrnul k Pamille, kojící mimino, a ubytoval se v čísle 16. Měl ale také představu, kterou mu zjevně nakukal Zoltar, že by se měl ujmout šéfování hostince U hrocha. Když zjistil, že tam je nový majitel, záhy o tom přestal mluvit. Svatba Vildy Peška a Pamilly Nórienské proběhla 7.8.1077, Pamilla přijala jméno Pešková a stejné jméno si vyžádala i pro svoji novorozenou dceru. Snad to v budoucnu předejde zmatkům, to dítě nemá věru ve vínku dobré hvězdy. Vilda se následně netajil tím, že má dost peněz, kterými mu Zoltar zaplatil za sňatek a příchod do Liscannoru.

Během této doby začal za obcí vyrůstat nový dům, jehož stavbu zadal na základě vzorné žádosti a následného povolení Otakáro Vesta nurnskému staviteli Božetěchovi Říhákovi, adresou Třešňová 12, Nurn. Okamžitě po počátku stavby Otakáro odjel, pravděpodobně do svojí zámořské domoviny.

Další dům počal vyrůstat nedaleko od Vestova, jeho stavitelem je Al Rahem. Ten na stavbu osobně dohlíží. Nové domy budou mít čísla popisná 47 a 48.

Po zesnulém Sovákovi zbyl dům v Álfheimském národním slohu, tzv. Skalla. O tento dům projevíli zájem Milo a Jakoubek a následně jej

také zakoupili za 4000,- zlatých. Dům je psán na Mila Pelíška, Jakoubek je tam hlášen k trvalému pobytu.

Další dům, dlouho opuštěné a poměrně zanedbané kamenné stavení čp 36 zakoupil za 1000 zl. Dwany Růžička, který tak opustil hostinec U hrocha těsně před jeho rekonstrukcí. Růžička ihned vložil 500 zlatých do nezbytných oprav.

Poté, co proběhla svatba jeho sestry, zakoupil Luncius Nórienský za zůstatkovou hodnotu 1500zl. opuštěné stavení čp.40, u kterého opravil hospodářské budovy (stodolu, králíkárnu, kurník a chlívek) a začal tam pěstovat drobné domácí zvířectvo pro zpestření hospodského jídelníčku. Dům samotný pak dostal k opravě a následnému užívání jeho nový švagr. Pešek, který o sobě tvrdí, že jest pivovarníkem, tam bude vařit pivo pro hostinec U hrocha. Nyní alespoň víme, kam si jít stěžovat v případě, že by se to nedalo pít. První pivo je očekáváno na sezónu 1078. K vaření piva dostal Vilda povolení, stejně jako hostinec má povoleno zadat si občasný lov zvěře v lesích v bezprostředním okolí obce. Takto ulovená zvěř musí být beze zbytku zpracována v hostinci a není dovoleno ulovit více jak dva kusy vysoké zvěře měsíčně. Taktéž doba hájení musí být respektována. Pro majitele hostince bude takto lovit pan Lambaard.

Na konci léta byl sklizen Jantern. Letos dal tři plody, které sobě zakoupili Otakáro Vesta a Al Rahem.

Konec roku proběhl v tempu již poklidnějším, což se odrazilo na přírůstku obyvatel. Nejprve přijel z cest Zam Hadrigern. Ten se ale zavřel ve svém domě, pokud ovšem byl v obci a ne v Nurnu za jakousi činností.

Dále s velkým halasem dorazil Otakáro Vesta, který si s sebou přivedl krajana, pana Vilibalda Chrousta. Ten byl snad ještě bodřejší než Pešek a Jorchena Kierkeho už málem trefil šlak. Vilibald Chroust zatím bydlí v hospodě a po večerech nasává.

Další přírůstky do obce se čekají záhy, protože Vilda Pešek po svém příchodu nelenil a opět zbouchnul Pamillu Nórienskou. Tentokrát to bude čistokrevné hobitě. Další hobitě se čeká překvapivě u nenápadané dvojice Liscannoských násosků, Arkusse Dettora a Wiky. Ač je slečna Wiky stejně jako Pamilla v ne zcela mladém již věku, přesto to bude její první povité robě. Arkuss Dettor stále pije a jeho nálada osciluje mezi chmury z toho, že ztratil partáka v popíjení (neb slečna Wiki alkohol

omezila) a radostí z toho, že bude otcem.

Hobití populace v obci tak utěšeně narůstá. Zdá se, že obecní škola má před sebou tučné roky.

Ohledně nabytí občanství: Jakoubek Pozlátko a Milo Pelíšek o ně sice zažádali velmi nedbale, doslova na půl úst, ale bylo jim vyhověno. Vilda Pešek získal občanství sňatkem s Pamillou. Pan Chroust, Šimon Rybář a Korman z Lotě zatím nežádali, což je dobře, protože by jim zatím nebylo vyhověno.

Příspěvky obcím funkcím byly za rok 1077 vydány takto: Řídící školy 1000,-zl.

V obci také v průběhu podzimu vznikl rozruch, kdy se pátralo po původu menhiru, který stojí blíže rybníka. Po mnoha fámách bylo Otakárem Vestou zjištěno, že byl vztyčen k počtě padesátého výročí založení Nurnské družiny. Možná bychom to na něj měli napsat, aby to do budoucna nezapadlo.

Dne 20.3.1078 proběhla nová volba starosty, ve které jsem byl potvrzen pro další funkční období. Zároveň s tím byl zvolen Jorchen Kierke jako muž, který by se měl jako vůdce vypořádat s otázkou, co provést s případem zlodějů, kteří se pokusili vykrást obecní maštale. Za svého zástupce si Jorchen vybral Otakára Vestu, dle jeho slov tak učinil z ohledu vůči početné hobití enklávě.

Příběh človíčka

Dwany Růžička

*Žil byl kdys človíček malý
v zemi kde sluníčko pálí,
chmel tam roste, včely bzučí,
na větvích pupeny pučí.
Není však jen krásy světa,
bez svobody po ní veta,
co chystá život na chudáka?
Těžká dřina jej neláká,
z práce na tuřínovém poli
celé tělo jej už bolí,
chce si odpočinout věru,
dát svému životu směr.
Tak si prkno přihobloval,
provaz spletl, plech ukoval,
a aniž by kdo cos tužil
vlastnil v mžiku ladnou kuši.*

Do lesa se chlapík bere,

*doufá nalézt něco zvěře,
kráčeje tak mezi stromy
hledá stopy, kořist honí,
šipky z jeho kuše nové
létají co hrdinové
lesem šumným všemi směry,
lehce sviští svými pery
vyrvanými ze slepice
kdákající převelice.
Zvěř už z lesa houfně prchá,
plch, kanec i jiná mrcha,
nevybírají si šipky,
necílí snad jenom kytky,
bába s roštím z lesa kvačí,
chvátá co jí nohy stačí,
by nestala se obětí
této střelby století.*

*Človíček si lesem kráčí,
rozhlíží se po bodláčí,
nikde živé zvěře není,
jenom býlí a kamení,
znenáhla však pohyb zmerčí,
že by samička veverčí?
Ba ne, na to příliš dupe,
pod tou vahou dřevo křupe,
kanec to je, to je jisté,
už natahuje lučiště,
chvěje se mu ruka s kuší,
támhle v mechu kořist tuší,
spouští už mačku, šipka letí,
rychle míří za obětí,
která jí už sotva uhne,
výkřik až krev v žilách tuhne,
co že se to z roští zvedá?
Rozcuchaný vlas, tvář bledá,
z očí šlehají mu blesky,
nevypadá vůbec hezky.
Střelec neví, co se děje,
tváří se dost rozmrzele,
tohle k večeru kus není,
těch nadávek, toho klení,
křičí terč človíčka haně
že ho zasáh na číhaně,
ironie převeliká
hobit trefil hraničníka.*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*